

SBOURNÍK

literární texty | poezie | próza

NA CESTĚ

literární a výtvarná soutěž
2022

SBOURNÍK

literární texty | poezie | próza

NA CESTĚ

literární a výtvarná soutěž

2022

14. června 2022

Knihovna města Hradce Králové
Wonkova 1262/1a
Hradec Králové 500 02

Obsah

PRÓZA VĚKOVÁ KATEGORIE 9–11 LET.....	5
Cinglová Lucie.....	7
Hamadová Viktorie	14
Horáková Eliška	15
Jánský Zdeněk.....	19
Korbelová Eliška.....	21
Staňková Natalie.....	25
POEZIE VĚKOVÁ KATEGORIE 9-11 LET	27
Cinglová Lucie.....	28
Korbelová Tereza.....	29
Neškuda Vladimír	30
Špulák Jan.....	31
Zelba Josef.....	32
PRÓZA VĚKOVÁ KATEGORIE 12–14 LET.....	33
Borský Dominik.....	34
Hovorková Veronika	35
Martincová Linda.....	39
Neruda Jan	44
Rambousková Sofie	47
Wiedswang Sára	54
POEZIE VĚKOVÁ KATEGORIE 12–14 LET	62
Juričková Klára.....	63
Martincová Linda.....	64
Okrouhlická Sabina	66
Pechánková Lucie	67
Procházková Julie	68
Tůmová Michaela	69

Letošním tématem literární soutěže bylo cestování, resp. Na cestě. Co se na takové cestě může všechno přihodit? Kam nás může zavést? Je až neuvěřitelné kolik příběhů lze vymyslet. Do soutěže přišly příběhy odehrávající se ve vesmíru, v Minecraftu, ve snu, ale i pojaté jako cesta za snem, životní touhou či cestování časem. Někteří čerpali z vlastních zážitků či zapojili místa, na něž by se rádi podívali. Rozmanitost textů byla opojná. Kromě literárních prací jsme soutěž rozšířili o výtvarnou část, do které se zapojilo více než 120 výkresů a obrazů. Sešlo se velké množství prací, které byly zpracovány nejrůznější technikou, například výtvary kreslené tužkou, uhlem, pastelkami, voskovkami, vodovkami, suchým pastelem ale i malba na textil, koláže či kombinace několika technik zároveň.

Literární část byla rozdělena do dvou věkových kategorií – mladší spisovatelé ve věku 9–11 let a starší ve věku 12–14 let. Obě kategorie mohli soutěžit v poezii i próze. Je namístě říci, že většina prací byla prozaických.

Výtvarná část byla také rozdělena do několika věkových kategorií a to žáci 6–9 let, 10–12 let a 13–15 let. Nejvíce soutěžících bylo z nejmladší věkové kategorie.

V tomto sborníku se prolínají nejlepší texty z literární části s oceněnými výtvarnými pracemi.

Dětské oddělení U Velryby

PRÓZA

Věková kategorie 9–11 let

Atlantida

Cinglová Lucie

11 let, 3. místo

Byla devátá hodina večerní. Temným lesem se prodírali tři muži. Nesnažili se jít nějak potichu – praskání větviček pod jejich tvrdými podrážkami zcela přehlušovalo zpěv ptáků. První dva byli bratři, John a Charles Andersonovi, světoznámí cestovatelé. Třetí, nejmenší z nich, byl jejich mladší bratranec Jack Walker, který s nimi cestoval teprve chvíli.

„Tak. Teď už jsme snad byli úplně všude.“ prohodil John. „Ne Johne, ještě je místo, které jsme nenavštívili. Jenže to má háček...“ opravil bratra Charles. John na něj vyštěkl: „Jaký háček! Jestli je místo, kde jsem dosud nebyl, a jako že myslím že není, je to mnohem větší problém než nějaký háček. Koukej mi říct co to je!“ „Nooo...“ protáhl Charles a posunkem svému bratranci Jackovi naznačil ať pokračuje za něj. Ten bez váhání vykřikl, protože se o tomto tématu nedávno s Charlesem bavili: „Přeci Atlantida! Na té jsi ještě nebyl, ne?“ Charlesovi se zřejmě ulevilo, že tu poměrně divnou a před Johnem možná i trochu trapnou větu nemusí říkat on, ačkoli věřil, že Atlantida existuje. „At-Atlantidu?“ vykoktal John. „Ale to je holý nesmysl! Nikdo z nás neví, kde se Atlantida nachází. Ani nevíme, jestli vůbec existuje!“ „Vědci už to dokázali.“ hájil se Charles. „Takže oni už ji našli?“ „No... ještě ne. Ale existuje. Tak ji objevíme my. Víš, kolik by to bylo slávy? Jaké bohatství by nám to vyneslo?“ Než stačil z míry vyvedený John odpovědět, v křoví před nimi cosi zašustilo. Celá skupinka se zastavila. Najednou se o strom kousek před nimi opíral jakýsi muž, na hlavě klobouk sražený hluboko do čela. Na sobě měl záplatovaný kabát. „Být vámi, tak bych na Atlantidu nechodil.“ pronesl. John na něj namířil prstem: „Ty. Kdo jsi?“ zeptal se.

„To teď není podstatné.“ odpověděl muž, „Podstatné je to, kdo jste vy, že se odvažujete chodit na tak nebezpečné místo. Myslíte si, že jste první, koho to napadlo? To sotva. Každý, kdo se o to pokusil, tam zemřel.“

„Nebezpečné místo? Zemřeli? Proč?“ zeptal se Jack.

„Zřejmě si myslíte, že Atlantida je nějaké větší město, které se před sto lety potopilo a spolu s tím na ní zmizel veškerý život a celá bájná Atlantida se rozbořila. Na Atlantidě mají však lepší technologie, než by si kdokoli dokázal představit. Na to, že se potopí, byli Atlantidáné připraveni. Zjistili, jak je možné žít pod vodou. Jak udržet své domy vcelku. Kolem celé Atlantidy je něco jako obrovská blána, kterou neprorazí ani voda. I kyslíku tam mají dostatek.“

Chvíli bylo ticho. Ozval se Charles: „Říkáš, že tam mají lepší technologie, než by si kdokoli mohl představit. Říkáš, že ještě nikdo se z Atlantidy nedostal živý. Tak jak tohle všechno můžeš sakra vědět?“ John i Jack museli uznat, že na té otázce něco je.

„Moje matka,” odpověděl muž „byla z Atlantidy. Jenže se zamilovala do mého otce, který byl Američan. Prezident nebyl proti, proto se tam můj otec odstěhoval. Když jsem se narodil, žil jsem jako Atlantidčan. Nosil jsem zelenomodré oblečení, jako se nosí tam. Učil jsem se tak, jak se děti učí tam. Přišlo mi to úplně normální. Byl jsem ale velice zvědavý a zajímal jsem se o vědu. Když mi bylo deset let, prezident usoudil, že jsem až moc chytrý a nadaný, a tudíž jsem pro ně nebezpečí, když jsem k nim patřil jenom zpola. Podle nich jsem jim mohl ukrást některé z vynálezů a rozšířit je po světě. Tenkrát mého otce popravili a mě odvezli na nejbližší ostrov. Od té doby nenechali na Atlantidu vkročit jedinou cizí nohu.”

Opět bylo ticho. John se rozchechtal. „To myslíš vážně? a já myslel, že doopravdy víš, kde se Atlantida nachází! Tak takhle dobrý vtip už jsem dlouho neslyšel! Chachá!” zalykal se smíchy John.

Ještě chvíli se smál, ale když uviděl vážné obličej svého bratra a bratrance a znuděný obličej toho neznámého člověka, přestal. „Počkej,” zeptal se muže, „ty sis to nevymyslel?”

„Ne,” odpověděl muž. „A to tykání byste si mohl odpustit.” Podal Johnovi ruku. „Luke Taylor Atlanta.”

„John Anderson” představil se pomalu John, překvapený z Lukova příjmení. Už se na to chtěl zeptat, ale Jack byl rychlejší. „Atlanta?” vyhrkl. „Ano. Na Atlantidě mají všichni za svým příjmením ještě Atlanta, aby bylo poznat, kdo k nim patří.” odpověděl Luke.

„Tý jo. Víte, jak by znělo moje jméno dobře?” usmál se Jack. „Jack Walker Atlanta. Nádhera.”

„Takže doopravdy víte, kde Atlantida leží?” otázal se s rostoucí nadějí Charles. „Už se mě ptáte poněkolkáté a já vám poněkolkáté odpovídám že ano. Je ale jen na vás, jestli mi budete věřit.” „A... mohl byste nám říct, kde?” přidal se k nim John. „Nemohu. Nemůžu a ani nechci na to místo, jakkoliv upozorňovat.” John se zamračil. Čím dál víc měl pocit, že tohle všechno na ně ten Luke hraje. *Bylo by jednoduché prohlašovat, že znám polohu Atlantidy, když stejně nemohu říci, kde je.* „Tak to dokažte.” zvýšil hlas John. „Dokažte, že víte, kde to je. Třeba nás tam zaveďte osobně.”

„To nejde. Říkal jsem, jak to je nebezpečné. Nechci tak moc riskovat.” Johna rozčilovalo, jak Luke mluví klidně, ani jednou za celou dobu nezměnil výraz. Jack posmutněl.

„Prosíííím! Nemusíte s námi jít až na Atlantidu, stačí, abyste nás odvedl jenom k ní. Prosíííím!” „Proč? Proč byste tam chtěli? Proč si nedáte říct?” Luke vypadl, že neví, co má dělat. Jack by rád nevěřil, že to je nebezpečné. „Tak já si pouze vezmu můj nový fotoaparát a jenom si jí vyfotím! Třeba o tom pak něco napíšu...”

„Na psaní zapomeň. Ale jestli jste opravdu tak vášniví fotografové... zítra v sedm hodin a třicet osm minut na kraji tohoto lesa. Kdybyste si to rozmysleli, stačí poslat jednoho z vás, aby mi to dal vědět. Nezapomeňte, že to bude několikadenní, vlastně, několikatydenní výlet, takže se podle toho zabalte.” Nikdo se neptal, proč

zrovna třicet osm minut. Vypadali dost potěšeně: „Určitě přijdeme! Děkujeme!“ „Nemáte za co. I když...“ „Tak na shledanou. A dobře se vyspěte, protože zítra, zítra bude den velký den!“ Na to se tři cestovatelé se otočili a pomalu začali odcházet. Luke chvíli sledoval, jak mizí v dálce, otočil se zády k nejbližšímu stromu a zmizel... Trojice se vzbudila již v pět hodin ráno, ač byl Temný les od jejich domu vzdálený jen necelé tři kilometry. Proto dorazili na místo již v sedm.

„Jste tu brzy,“ zaslechli za sebou po včerejšku známý hlas. „Jak to děláte, že se vždy objevíte tak tiše?“ nechápal Jack. „Když zbyde čas, možná Tě to naučím, Jacku. Každopádně kámoš Ray přijede až ve třicet osm, takže si tu chvíli počkáte.“ John si shodil batoh ze zad. „Kdo je kámoš Ray? a čím přijede?“ dotazoval se, jako by mu nestačilo, že se právě chystají na místo, které ještě nenašli ani vědci. „Na Raye má každý člověk názor jiný.“ usadil ho Luke.

A tak se čekalo.

Najednou se ozval zvuk jako několik přehřátých motorů a z lesa zablikala světla. Stroj se blížil, a pak tři cestovatelé pochopili, proč má na Raye každý člověk jiný názor: před nimi stál zelený traktor, který měl na střeše kolem dokola dřevěnou ohrádku, vysokou asi dvacet centimetrů. Táhl přívěs, ve kterém bylo na zemi několik dek. Uvnitř seděl muž okolo čtyřicítky, černé tričko, krátké vousy a sluneční brýle. Otevřel dveře a řekl: „Čau Luku, dobrý den, vy ostatní. Já jsem Ray. Nastupovat. Aby bylo jasno, po šesti hodinách bude vždy menší přestávka. Každou druhou noc bude velká přestávka – celonoční. Cesta by nám měla zabrat tak týden, když budeme mít štěstí. Nějaké dotazy?“

Charles se přihlásil: „Na co je ta ohrádka na střeše?“ Ray se na ohrádku zahleděl a odpověděl, že až bude celonoční přestávka, taky potřebuje někde spát.

Ray se podíval na hodinky. „Vy čtyři, nastoupíte si už? Rád bych ještě dneska něco ujel.“ Na to se Luke vydal k přívěsu a ostatní opatrně za ním. Když už všichni byli uvnitř, traktor zahučel a rozjel se. Byl rychlejší, než by kdokoliv čekal. Luke vypadal, že mu cesta v přívěsu nevádí. „Levnější cestování už dnes nikde neseženete. Ray touhle mašinkou jezdí rád.“ prohodil. Posadil se na jednu z dek a rukou se opřel o stěnu. „Zvyknete si.“

Za chvíli vjel traktor na menší silnici a už to tolik nedrncalo. Jack z batohu vytáhl svůj deník, vzal si tužku a psal:

16.4. - Luke nejspíš nelže. Na kraji lesa na nás čekal tak, jak slíbil. Dokonce mi řekl, že mě možná naučí přicházet tak tiše, jako to umí on. Přijel tam jeho kamarád Ray se zeleným traktorem, co na něm je ohrádka. Ted' bydlím v přívěsu s ostatními, není to zas tak špatné. Mám s sebou svůj nový fotoaparát, abych mohl fotit cestu i samotnou Atlantidu. Na tu se těším nejvíce!

„Ty si píšeš deník?“ zeptal se ho Charles, když si Jacka všimnul. „Pochopitelně.“ odpověděl mu jednoslovně. Charles se zamračil: „Od kdy?“ „Od teď,“ odsekl Jack. „Můžu si psát co chci.“ Charles pokýval hlavou. V podstatě celý den v traktoru proběhl v tichosti. Rozvinulo se sice pár debat o věcech jako je počasí, housenky i samotná Atlantida. Ovšem žádná netrvala dlouho.

Už se stmívalo, když traktor sjel i z té nejmenší lesní cesty a zastavil u velikého košatého dubu. Hned jak zastavili, Ray zavolal: „Tak vystupovat. Dnes máme celonoční pauzu, alespoň si taky chvilku odpočinu.“ zívá. „Už bylo na čase.“

„Promiňte,“ ozval se John, „Není nebezpečné spát v noci v lese? v přívěsu?“ Ray zdvihl obočí: „Vy nemáte hamaku? Ani nic, co by se dalo zavěsit? v tom případě to možná trochu nebezpečné bude, no.“ „Nikdo nám nic neřekl,“ hájil se John. Ray se otočil na Luka, který právě zavěšoval svojí hamaku mezi dva blízké stromy. „Myslel jsem, že jsi jim řekl alespoň něco.“ Ten pokrčil rameny a odpověděl klidně jako vždy: „Řekl jsem jim, že to bude několikadenní výlet. Myslel jsem, že jim to dojde.“ Jack, který doteď sledoval Luka, stočil svůj pohled k Rayovi.

„A co vy? Jak to, že vám stačí spát na střeše tohoto stroje?“ ukázal na traktor. Ray nasadil vážný obličej: „Mám takovou schopnost odpuzovat zvířata. Nic mi nehrozí.“ Charles měl pocit, že ta schopnost neplatí jen na zvěř.

Luke, který už měl hamaku pověšenou, právě rozdělával oheň. Všichni sice věděli, že otevřený oheň v lese je mimo zákon, ale protože ze čím dál více ochlazovalo, nechali to být. Za chvíli se u něj už všichni ohřívali. John a Jack si opékali chléb, Charles špekáček. Luke jablko. Ray již ležel na střeše, s největší pravděpodobností spal.

V tu chvíli se zpoza traktoru vybelhal medvěd, namířeno měl k přívěsu. Než stihl kdokoliv zareagovat, popadl batoh s oblečením a dal se na ústup. Charles se vzpamatoval nejdříve: sáhl po nejbližším klacku a hodil ho po zvířeti. Jenže si nevšiml, že právě tento kus dřeva byl celou dobu z poloviny v ohni, tudíž tato část hořela jasným plamenem. Klacek narazil do stromu, spadl na zem. Tráva pod ním začala hořet. Na medvěda to sice fungovalo – pustil batoh a odběhl pryč – nyní byl však větší problém oheň, který se poměrně rychle šířil.

Luke se rozběhl k traktoru a zatřásl se spícím Rayem. Ten otevřel oči, zamrkal a pak je zase zavřel. Luke s ním zatřásl znovu. „Proč mě nemůžeš nechat spát?“ vyjel na něj Ray. „Hoří snad?“ Luke vzhlédl k plamenům. Nyní již hořelo více jak jeden metr čtverečný. „Dá se to tak říci,“ procedil skrze zuby. „M-hm“ zabručel Ray. Víčka už se mu znovu zavírala. „Hej, nespí, Rayi! Je to naléhavé!“ pokoušel se Luke udržet Raye vzhůru. „Potřebujeme si vzít tvoje kanystry s vodou!“ Ray na něj nechápavě pohlédl. „Vem si co chceš,“ převalil se na druhý bok, hlavou od Luka. Hlavou přesně tak, aby viděl šířící se oheň.

Okamžitě seskočil ze střechy. Tak rychle, že sebou i Luke nepatrně cukl, což se doteď nestalo, vždy vypadal, že o všem ví a všechno má pod kontrolou. Ray se na něj otočil a zařval: „Panebože! Vy jste podpálili les? Když teď zavoláme hasiče, vyjde najevo, že jsme rozdělali otevřený oheň! Co budeme dělat?!“ Luke ho chytl za rameno. „Klid Rayi, hlavně -“ „Klid? Jak mám být v klidu, když nám tu hoří les a nemůžeme ani zavolat hasiče?“ „Hasiče? A nejsi to náhodou ty, kdo u sebe nosí několik kanystrů s vodou?“ Ray se narovnal a zadíval se na Luka pohledem, jako by právě učinil objev století, což se moc od pravdy nelišilo. „No jo, vlastně.“ Luke pustil jeho rameno. „Že ti to člověk musí připomínat.“

Ray kývl směrem ohniště: „Jde se hasit.“ John, Jack i Charles se rozběhli k vozidlu, ze kterého již Ray vytahoval kanystry. Mimo Jacka, který momentálně nebyl potřeba, všichni popadli jeden. Oni by bývaly tři kanystry stačily, ale Charles raději vylil na spálenou trávu ještě jeden, aby třeba náhodou oheň znovu nevzplál. Přece jen to byl on, kdo za tohle celé vlastně mohl. Bylo asi čtvrt na devět, proto se všichni kromě Raye, který znovu vylezl na střechu, vrátili k ohni dopéct svou večeři a poté zbytkem Rayovy vody uhasili i tento oheň. Luke si lehl do hamaky a ostatní zalezli do přívěsu. Jack si k sobě přitáhl jednu z dek.

Charles do něj šťouchl loktem. „Tak co ten tvůj deník?“ Jack se na něj podíval pohledem *Děláš si ze mě srandu*. „Medvěd nám málem vzal všechno oblečení a ty jsi zapálil les. O tom se mi fakt psát nechce.“ „Nechce jo?“ dráždil ho Charles. „Já si myslím, že je to celkem zajímavý zážitek.“ „Říkáš ty.“ „Říkám já.“ „Hmm. Tak víš co? Radši neříkej. To bude lepší.“ Otočili se k sobě zády. A rozesmáli se. „Prostě už jsem unavený, chápeš?“ smál se Jack. „Chápu,“ potvrdil Charles. „Tak to když tak napíšeš zítra.“ také si vzal deku. O chvíli později už oba spali.

Protože by zbylá část cesty byla dlouhá, nezajímavá a nudná, pro shrnutí těch nejdůležitějších informací použiji Jackův deník.

18.4.- Důvod, proč jsem včera nic nepsal – medvěd nám málem sežral batoh a Charles podpálil les. Opravdu. Vím, že to zní divně, zvláště po včerejších událostech, ale na další celonoční pauzu se velice těším. Dnes se toho moc nestalo, ujeli jsme celkem dost, myslím. Luke neměl náladu, když jsem se ho ptal, jestli by mě nenaučil ten trik s přicházením, řekl, ať táhnu někam 😊. Škoda 😊. Doufám, že zítřek bude lepší.

19.4.- Dnešek tedy o moc lepší nebyl. Máme velkou přestávku, prší, oheň rozdělaný nemáme. Ray položil ven kanystry, aby je naplnil aspoň dešťovou vodou. Sakra, takhle jsem si dnešek nepředstavoval. Navíc Ray řekl, že jedeme rychle, tudíž už zítra bychom mohli dojet na místo, což znamená žádné další celonoční přestávky 😊.

Nazítří, okolo půl třetí, vjel traktor do města. Nebylo nijak veliké, ale přece jen to byla civilizace.

Luke vysvětlil, že v tomto městě je poměrně velký přístav, a že se domluvil s jiným z jeho ‘kamarádů’, aby pro ně přijel svou lodí. Když se ho Ray ptal, jestli mají zařízení odvoz dál, odpověděl, že pro ně přijede Mark.

„No, tak to si počkáte,“ konstatoval Ray. „Neboj, mám to pod kontrolou.“ ujistil ho Luke. „Řekl jsem mu, ať přijede v osm ráno.“ Ray se uchechtl. „Ále, znáš Marka. Osm hodin je málo. Budete rádi, když přijede ještě dnes.“ John sice netušil, kdo je Mark, ale z toho, co říkal Ray šlo poznat, že mívá zpoždění. A to *opravdu veliké* zpoždění. Luke vypadal, že přemýšlí. „Napíšu mu.“ řekl nakonec a vytáhl z kapsy telefon. Našel kontakt pojmenovaný Mark s popiskem *Největší šnek na světě* a napsal zprávu Ahoj, jak to vidíš? Přijedeš? Odpověď přišla ihned, jenže ne taková, jakou by si ji většina

lidí představovala: Ahoj, prosím tě, co mám vidět? Kam jestli přijedu? „To je bez šance,” povzdechl si Luke.

Traktor zastavil blízko přístavu a cestovatelé si neochotně vystoupili z přívěsu. Ray otevřel dveře, aby se s nimi rozloučil. Luke na něj houkl: „Mockrát děkujeme za odvoz, Rayi.” „Děkujeme,” ozvali se sborově John Charles a Jack. „Rádo se stalo, a dobře dojeďte!” Ray vypadal, že by mu nevadilo, kdyby s nimi jel celou cestu ještě jednou. „Luku, když tak mi napiš, kdybyste chtěli odvézt i zpět.” „Jasan kámo, tak ahoj!” „Ahoj!” „Na shledanou!” Ray nastartoval a odjel.

Luke dělal, že ho najednou něco strašně zajímá na zemi. Jack se na něj podíval. „Co uděláme?” „Někam se zašijeme a budeme čekat, co se stane dál.” odpověděl. Kousek od nich blikal nápis **Hospoda, nejlepší pivo široko daleko**. Cestovatelé se zřejmě shodli, že tato hospoda je nejlepší místo pro zašití. Vpadli dovnitř. U stolu, na který při vstupu padne zrak jako první, seděli dva muži. Byli oblečení do modrých kalhot a zelených triček. Luke chytl Johna za loket a pomalu vycouval zpátky ven. „Co se děje?” zeptal se zmateně John.

„Atlantidáné!” Luke měl hrůzu v očích. „Bud' jsou tu jen tak, nebo... musíme doufat.” Ohlédl se, aby se podíval, kam jinam je možné se zašít. Uviděl bílou loď, nepřiliš velikou. O ní se opíral usměvavý muž. „Marku...?” nevěřil Luke svým očím. Muž zvedl ruku na pozdrav. „Jo, ehm... Ahoj všichni. Ehm... vzpomněl jsem si na to, jak... jak jsi mi volal, Luku. Kam, ehm, to bude?” zeptal se, stále s úsměvem na tváři. Luke se usmál také. „Jestli by ti to nevadilo, hodil by se nám rychlý odvoz na Ostrov.” Mark znejistěl. „Na *ten* Ostrov?” Luke přikývl. „Zvládl bys být tam do rána?” Mark na něj mrknul. „Levou zadní.”

Upřímně? Levou zadní by to asi nestihl. Když ale použil, co mohl, za svítání loď připlula do přístavu nějakého ostrova uprostřed oceánu. Všichni vystoupili a Mark se o loď opřel stejně jako předtím. Luke popošel několik kroků, jako by zkoumal něco ve vodě. Zastavil se. „Jsme tu.” „Jakože na Atlantidě?” podivil se John. Před sebou viděl oceán a za sebou několik domečků a přístav. „Jakože u vstupu.” upřesnil Luke. „Vidíte támhle ty dva kameny?” Přikývli. „Tak to je vchod.” Otočil se na ostatní, co oni na to. Necháпали, to oni na to. „Dejme tomu, že před těmi kameny je asi metr krát metr písku, který není opravdový – je to pouze iluze. To znamená, že se dá dostat z jedné strany na druhou. Takže my teď proplaveme za něj.” obrátil se na Johna. „Jdete první?” „Prosím...” ozval se Charles. Hodil hlavou směrem k Lukovi. „Ať jde první on. Chci mít jistotu, že je to bezpečné.” Luke se podíval z Charlese na písek – iluzi. „Když na tom trváte...” Rozběhl se do vody. Nadechl se, potopil se... a... zmizel...

Dlouhou minutu stáli John, Jack a Charles na břehu a zírali do vody. Pak se Jack vrátil do vln a za křiku „Juchůůů” vplaval před kameny. Když se vnořil do jakéhosi tunelu, rozhodně na stěně za sebou nečekal žebřík, kterého se bude nutné chytit. Naštěstí ho Luke, který právě po žebříku slézal, stihl zachytit za tričko a vytáhnout ho na něj. Jen se Jack chytil příčky, falešným pískem dovnitř vpadli John a Charles. Bohužel se

nestihli chytit ani žebříku, ani Luka, takže tvrdě dopadli na zem. Luke a Jack slezli za nimi a pokračovali tunelem dál.

Došli na konec ke kruhovým dveřím, vedle kterých byl displej s něčím, čemu nejspíše nerozuměl nikdo kromě Luka. Ten natáhl ruku, aby na displeji něco vytukal. Najednou se ale na dveře promítl obraz jakéhosi muže, který pronesl svým zvučným hlasem: „Á, Taylor.“ Luke zaťal pěsti. „Prezident Brick,“ zamumlal. Muž – prezident na dveřích pokračoval. „Došlo mi, že se sem budeš chtít vrátit. Myslíš, že na to máš právo? Atlantida je moje země! a už nikdy ti nedovolím sem vstoupit! Budu ale hodný, a nepopravím tě jako tvého otce. Radím ti, odejdi, než si to rozmyslím. Kdybys chtěl, na ten papír můžeš napsat, co chceš někomu vzkázat. Pak zmiz!“ Obraz zmizel a vedle dveří se vysunula malá přihrádka s papírkem a tužkou. Luke tužku vzal, na chvíli se zamyslel a pak napsal:

Své matce, že jí přeji, aby se jí dařilo.

Starým kamarádům, že bych si s nimi rád zase někdy zahrál práskací kameny, kdybych mohl.

Prezidentu Brickovi, že je smutné ho vidět, jak odřízl od světa zemi, která ani není jeho.

A celé Atlantidě, ať si zvolí lepšího prezidenta. My vám nechceme brát, co je vaše. My nechceme válku.

Smutně vložil papírek zpět do přihrádky. „Pojďte. Přes toho sobce Bricka se nedostaneme.“

1.místo Adéla Klubičková (věková kategorie 6-9 let)

Na cestě

Hamadová Viktorie

11 let

Příběh životní cesty je, jak z malého semínka vznikne něco užitečného, co slouží lidem.

Tento příběh začíná v lese, kdy ze šišky vypadlo malé semínko a po letním dešti se zazelenalo, zrodil se život. Uběhlo pár let a z malého semínka vyrostl celkem velký strom. Tam, kde ještě dříve býval sám, zjistil, že kolem je plno stejných stromů, jako je on. Z našeho semínka a tisíců dalších vznikl nový les.

Náš strom by si žil spokojeným životem, kdyby nepřišla velká vichřice. Po několika hodinovém řádění je z krásného lesa mnoho stromů poškozených. Bohužel i náš strom je zlomený a již nežije.

Vše špatné je k ničemu dobré. Do lesa přijíždí těžká technika, která začne odklízet poškozené stromy a odváží je na pilu. Náš strom má to štěstí, že dostává novou šanci a jeho dřevo putuje k místnímu truhláři. Truhlář si nové dřevo prohlíží a již ví, že z tak krásného dřeva udělá dveře.

Po několika dnech práce už je skoro hotovo, stačí už jen navrtat panty, dveře dostávají nový lak a vše je hotovo.

Je krásné sledovat, jak z malého semínka vyroste obrovský strom, a i po jeho smrti není konec a může vyprávět nový příběh zrození dveří.

Na cestě

Horáková Eliška

11 let

Je rok 3058 už před 1035 lety se lidé odstěhovali z planety Země, protože na Zemi nebyl dostatek všeho. Všeho jídla, pití, rostlin a stromů i zvířata začala vymírat. Proto jsme se přemísťovali nově vynalezenými letadly, která dokážou letět i černočerným vesmírem. Tak jsme tady na planetě EMR-571 a já Anna Leynorová jedenáctiletá dívka stojím s rodiči na nástupišti, na kterém už za chvíli bude vzlétat letadlo.

„Honre! Honre! Dělejte musím ještě zkontrolovat řídicí páky.“ Volala jedna z navigátorek letadla, které má poslat skupinu děti prozkoumat objevenou planetu. Museli na tuto důležitou misi vybrat právě děti, protože je velmi vzdálená a cesta tam má trvat několik let. Dospělí by tu cestu nepřežili, umřeli by stářím při cestě zpět. „Honre! HONRE!“ Navigátorka už zase volala na nějakého Honra, který se stále a pořád neozýval.

„Anno. Prober se, už přicházejí ostatní,“ říkala mi mamka. Ti ostatní jsou Jana Amerová, Zuzana Razová, Filip Mer, Markéta Estová, Albert Kovyn, Martin Linr, Jonáš Sekal a dvojčata Emma a Tobiáš Geryovi. Dohromady je nás deset i s pilotem, protože Martin byl navíc vyškolen pro pilotování. Od jedněch dveří si to k nám rázovala vysoká, hubená, nejspíš i přísná žena, která se představila jako madam Rakvinová. Všichni jsme věděli, co to znamená. Znamená to, že se budeme muset rozloučit s rodiči a nastoupit do letadla.

Bylo tam přesně devět sedadel s kabinkou pro pilota/Martina. Když jsme si sedli a zapnuli pásy, ozval ses vysoko připevněného reproduktoru ženský, chladný hlas, který říká: „Za 30 minut start.“ Chvilku bylo ticho, ale po chvíli zase ten hlas hlásil: „Na planetě Obbo není hlášen žádný život,“ zas bylo chvíli ticho a pak z něj vyšel jenom takový chrčivý zvuk. Nejspíše nám měl dát další instrukci, ale něco se porouchalo. A pak zaznělo odpočítávání o celých 23 minut dřív.

„Něco se muselo pokazit. Třeba to zapnuli jenom omylem,“ řekla Zuzka. Reprodukter už byl skoro u konce řady čísel. „3...2...1... start!“ v pouhých několika vteřinách jsme se ocitli v hloubi vesmíru, protože dnešní vesmírná letadla jsou velmi rychlá. Teď už ne panikařila jenom Zuzka, ale i Markéta s Tobiášem.

Rozhlížela jsem se kolem, jestli bych nenašla něco, čím bych je mohla uklidnit, když v tom jsem si toho všimla, někdo omylem zmáčkl páku na otevírání zadních dveří. „Chyťte se všeho, čeho můžete!!!“ Zařvala jsem. Naštěstí jsem byla hodně dobrá v křičení, takže mě někdo slyšel, a toho kdo neslyšel chytli ostatní.

To už byly dveře otevřené a nikoho, kdo byl kolem nich nenapadlo je zavřít. Zkoušela jsem na ně zavolat, ale přes křičení a všechn ten zmatek mě nikdo neslyšel. Proto

jsem je musela zavřít sama. Přitahovala jsem se sedadly, i normálně to je fuška, a ještě k tomu proti větru. Ale přece jen jsem to zvládla.

Dveře měli zástrčku, strčila jsem do ní, ale ona se ani nehнула. Zkoušela jsem to zas a zas, pořád nešla. „Anno, uhni!“ Za mnou vlál Filip. Letěl na mě nohama napřed a málem to do mě napálil, ale naštěstí jsem se na poslední chvíli přetočila na druhou ruku. Filip s nohama zapřel do zástrčky a ta povolila, dveře se zavřely. Stihl to včas, hned jak se zavřely, spadla na ně Zuzka. Kdyby byly otevřené, chudák by vypadla ven. Teprve až se všechno uklidnilo, jsem si uvědomila, jak to že jsme mohli dýchat. Byli jsme přece jakoby ve vesmíru, ne? a jak to, že i teď můžeme dýchat, když tu je vlastně vzduch z vesmíru?

„Haló,“ nějaká rukami lítala před obličejem, tak jsem vzhlédla. Přede mnou všichni stáli a zírali na mě. „Co je?“ Zeptala jsem se jich hodně našťvaně. „Nic. Jenom to, že jsme někde, kdo ví kde ve vesmíru,“ konečně něco řekla i Ema. „Proč se ptáte mě, když já jsem vás nezachránila,“ zase jsem na ně vyletěla, protože blbá nálada mě ještě neopustila. A taky proto, že když jsem ještě chodila do školy na Klivr a hráli jsme týmové hry, vždycky přidávali zásluhy jiným, i když to já jsem hlavně za ně vyhrávala. Tak vím, jaké to je.

Všichni se rozestoupili a za nimi bezvládně ležel Filip. Rychle jsem se k němu rozběhla, jestli se mu nic nestalo. Měl krev ve vlasech, musel se uhodit, když padal. Přišla jsem ke skříní první pomoci a vytáhla několik obvazů, které jsem mu obvázala kolem hlavy. Až potom jsem se k ostatním obrátila a zeptala se až moc klidným hlasem: „Proč jste ho nechali jen tak vykrvácet,“ to už jsem začínala křičet „a místo toho prohlásili, že je mrtvý?“ „Ale to jsme nikdy neřekli.“ Hájil se Albert. Bylo toho na mě už moc, a tak jsem se svalila na modré polstrované sedačky a usnula.

Probudila jsem se, byla jsem celá mokrá a výhružně jsem se otočila na toho, kdo to udělal. Nebyl to nikdo jiný než Albert. (Už od začátku mi přišel protivný.) „Vstávej! Planeta na obzoru!“ Křičel, máchal rukama a přitom skákal. Hned, jak jsem stála na nohou, rozeběhla jsem se k oknu. Vážně tam byla planeta. Byla zelenomodrá, byli na ní stromy a pestrobarevné květiny. Jak jsem se veselila, všimla jsem si, že na sedadle sedí Filip. Dvojitá věc, proč jásat. Přistáli jsme poblíž jezírka, ve kterém plavali mloci a kuňkaly žáby. Vystoupili jsme, ani jsme nezkoušeli, zda je tam kyslík, protože už při prvním pohledu bylo jasné, že tam opravdu dýchatelný vzduch je. Našli jsme lesní pěšinky a šli jsme po nich v čele se mnou. Šli jsme ani ne dvě hodiny, když se před námi objevila kamenitá pláž. Byla dlouhá asi 200 m a zakončovalo ji tmavě modré moře, na kterém šplouchaly mořské vlny „Koukněte, tamhle,“ volala a ukazovala Jana na jeden obzvlášť velký balvan.

„Co?“ Zeptala jsem se jí, protože tam nic nebylo ani za a ani před ním. Neodpověděla. Když jsem se koukala, pozorněji, uviděla jsem ji. Byla to malá hlava vykukující zpoza balvanu. Byla malá, ale zato bleděmodrá pihovatá, také na ní byly dvě oči také bleděmodré. Malý nos byl mezi očima a velkou roztaženou i růžovou pusou. Ruce začínaly být taky vidět, ale něco držely. Nemohla jsem rozpoznat, co to bylo, přeci jen to bylo daleko. ŠVUM, ozvalo se mi blízko u ucha. Další ŠVUM,

tentokrát to škráblo Tobiáše na noze. „To ona střílí!“ To běháš na ni ukazoval. Muselo ho to hodně naštvat, když po něm střílí nějaký neznámý mimozemšťan. Filip s Karlem se na ni vrhli a spoutali. Uvázali ji k balvanu, který byl nejbližší a začali ho vyslyšet.

Přišla jsem k nim blíž, stihla jsem to jen tak, že jsem slyšela něco jako ETĚNDAPYV. V posledních krocích jsem přemýšlela, co by to mohlo znamenat. Ham... ETĚNDAPYV. Sedla jsem si k nim a poslouchala dál. Všechno, co mimozemšťanka řekla, bylo divné. Bylo to: ICNIZIC, ETŽEB, ČYRP. „Proč? A kde to vlastně jsme,“ řekl jí Albert, který přitom doufal, že nám rozumí. „No, kde?“ Přidala se Jana. „Vy jí rozumíte?“ tentokrát jsem se zeptala já. „No jasně, všechno říká pozpátku. A jmenuje se Ojja.“ „Aha, takže Ojja říkala CIZINCI BĚŽTE PRYČ. A k...“ Zbytek věty jsem už nestihla doříct, protože mi Karel zaklepal na rameno a řekl, že zatímco jsme se tady vybavovali, tak mimozemšťanka říkala, že tady blízko je celá jejich vesnice. A že oni jsou už připravení jít. Rychle jsme se s Albertem zvedli a šli za nimi. Ušli jsme asi 3 km, když se před námi objevily skalní útvary, pod kterými byla malá vesnička. A najedené rostly větve obrovského určitě i několika stoletého dubu.

Ojja nás vedla přes všemožné kameny. Nevím, proč přeskakovala z jednoho kamene na druhý a nešla prostě rovně, ale raději jsem poskakovala za ní. Nezdálo se to, ale cesta k vesnici byla dlouhá, a tak jsem se mezitím Ojji ptala, jak dlouho tu žijí, čím se tu živí, a ještě jsem se snad už popáté ptala, kde to vlastně jsme. Na všechno mi svým obráceným jazykem odpověděla velmi stručně a vyhýbavě. Ve vesnici nás jejich Lumar (starosta) hodně přívětivě uvítal. Až moc přívětivě. Hned nás pozval na večeři, že budou nějaká výborná jídla (která jsem ani neznala). Ještě dodal, že kvůli nám udělají specialitu, kterou si jinak dovolit nemůžou. Říkal také něco o přízračném nápoji.

Lumar pověřil dva pomocníky, aby nás tu po celé vesnici provedli nebo kdybychom chtěli, zavedli do odpočinkové místnosti. Samozřejmě jsme si vybrali prohlídku vesnice, protože už z dálky bylo slyšet hlasité hraní hudby spolu s kombinací falešného zpěvu z odpočinkové místnosti. Při procházce kolem nás lítaly samí obyvatelé vesnice. Kuchařky přinášely jídla, cukráři běhali do obchodu pro všemožné formičky, a i hodně dalších tam pobíhalo. Odbila sedmá hodina a večeře byla hotová. Vrátili jsme se na hlavní plochu celé vesnice a čekali, co bude dál. Byli jsme zmatení, protože před námi nebyly žádné stoly, které jsme si představovali, když se mluvilo o tak veliké hostině. Byla tam jenom hromada stromů, větví a okolo toho všeho byli hrnce s různými omáčkami.

Ti dva pomocníci, kteří nám měli pomáhat, nás zničehonic svázali bylo to tak náhle že jsme ani nestihli zareagovat. Odvedli nás na celou tu hromadu a úplně na vrcholku přivázali k tlusté tyči, za pozorování všech očí, pod kterými se záludně usmívala modrá ústa. Nejvíce byl rád Lumar. Ten se neusmíval, on se křenil.

Byli jsme tady přivázaní něco kolem 9 minut a pořád mi nedocházelo, co se to tu vlastně děje, ale když jsem se podívala na Markétu, která byla přivázaná hned vedle

Příběh sousedního domu

Jánský Zdeněk

10 let, 1. místo

Ahoj, jsem zubní kartáček, a právě teď čteš můj deník.

1. den:

Dnes jsem v továrně přišel na svět spolu s tisíci dalšími zubními kartáčky.

Pak mě pohltila tma, protože mě naložili do auta a po dlouhé cestě jsem uslyšel hlas řidiče.

Říkal: „Už jsme tady, za pár hodin vyletí Antares*“. Co to asi znamená, pomyslel jsem si, ale z přemýšlení mě vytrhl náhlý příval světla a něčí hlasy: „Už to vyložte a naložte do rakety!“

Do rakety? Do rakety! Asi jsem právě zjistil, kde bude můj cíl. Ve vesmíru!

2. den:

Už byla zase tma a já si začal říkat, že to asi dělají ti lidé naschvál.

Když jsem najednou uslyšel hrozný rámus a někoho počítat: „Three, two, one, zero, start!“

Ale ten obrovský rámus nepřestal, nýbrž se zmnohonásobil asi na 160 decibelů, a tak pokračoval celý zbytek dne a noci až do druhého dne.

3. den:

Najednou rámus ustal, ozvalo se hlasité „cvak“ a potom mě téměř oslepil náhlý příval světla. Pak jsem uslyšel hlasy: „Už dorazil Cygnus*, pojdte mi pomoci to vyložit!“ - „Už jdeme!“

Jakmile otevřeli krabici se zubními kartáčky, tak jsem konečně uviděl i svoje nové majitele. Byli to létající lidé!* Později odnesli krabice do různých částí vesmírné stanice. Mě odnesli do koupelny, jak bývá pro zubní kartáčky zvykem.

4. den:

Dnes se stalo něco zajímavého, protože si se mnou někdo poprvé vyčistil zuby!

5. den:

Tenhle den nastartoval sérii výjimečných událostí. Na vesmírné stanici se totiž porouchalo nějaké zařízení potřebné k výrobě elektrické energie a nešlo to nijak opravit. Proto bylo ve vzduchu cítit hrozná napětí.

6. až 7. den:

Nic zvláštního se nedělo, kromě důkladného promýšlení opravy zařízení. Trochu jsem se začal nudit.

8. den:

Dnes se staly ty nejzajímavější události mého pobytu na vesmírné stanici! Dnes se totiž dva astronauti vydali opravit rozbité zařízení. A teď to nejzajímavější: vzali s sebou ven MĚ! Chápete to? Obyčejný zubní kartáček ve volném kosmickém prostoru! Tak mě tedy popadli a vydali se ven. Venku se děli věci! Na mě nalili nějakou velice smradlavou a mazlavou tekutinu, která páchla jako olej a skoro 6 hodin se mnou promazávali nějaké zařízení. Uf, jen díky mně se věci na vesmírné stanici daly zase do pořádku! Když se astronauti vrátili na stanici začali je, a hlavně mě všichni chválit. Rád bych jim poděkoval za gratulaci, ale nemohl jsem, protože jsem jenom zubní kartáček.

9. až 15. den:

Byl jsem na stanici hodně dlouho, ale později už můj pobyt na vesmírné stanici také skončil a nastal den návratu na Zem. Na Zem jsem se však nevrátil jako použitý odpad, nýbrž jako hrdina. Po návratu si mě astronauti dali do prosklené vitríny s popiskem, na kterém stálo: Zde vidíte zubní kartáček, díky kterému se nám podařilo zachránit Mezinárodní vesmírnou stanici ISS.

Na cestě tam i zpátky jsem zažil spoustu dobrodružství a byl jsem na sebe hrdý.

Popis méně známých slov a výrazů:

Tato slova jsou označena*

Antares je raketa určená pro vynášení nákladní lodi Cygnus

Cygnus je nákladní kosmická loď určená pro zásobování vesmírné stanice ISS

létající lidé je označení pro lidi ve stavu beztíže

Dva světy

Korbelová Eliška

10 let, 2. místo

„Sofie, vstávej, vlak ti jede za hodinu“, zakřičela Sofiina máma. „Mami, ještě pět minut“, zakňourala Sofie. „Ne, nestihneš vlak!“ „No tak už jdu,“ zamumlala dívka a vstala. Za chvíli maminka řekla Sofii, že má na stole připravenou snídani. Sofie sešla po dřevěných schodech dolů do obývacího pokoje a sedla si ke stolu. Už byla oblečená. Na sobě měla bílou halenku a modré džíny. Na hlavě měla slaměný klobouk a na očích sluneční brýle, na nohou sandály, na ruce žlutozelený náramek. „Už vyrážím!“ zakřičela. „Dávej na sebe pozor!“ „Samozřejmě,“ řekla Sofie a odešla. Netušila, že sama to za chvíli poruší...

Dívka šla klidnou chůzí, když vtom uviděla vlak, jak zastavuje na nádraží. Rychle běžela, aby ho stihla. Naštěstí doběhla včas, nastoupila a sedla si na poslední sedačky vpravo. Za okamžik se vlak rozjel a Sofie vyrazila na cestu, na kterou nikdy nezapomene. Sofie měla vystoupit na zastávce Hájnická, kde si ji měla vyzvednout babička Marianne. Sofie se jen tak dívala z okna, jak je krajina hezká. Najednou usnula...

Když se probudila, venku už nebylo tak hezky, a hlavně ve vlaku už nebyli žádní lidé. Sofie se lekla. Zaspala svoji zastávku! Najednou se vlak zastavil v nějaké neznámé stanici a Sofie neměla jinou možnost než vystoupit. S sebou táhla svůj kufr, který si k babičce vzala. „Co teď budu dělat?“ pomyslela si. Tak tedy vytáhla mobil. Ale ten nešel zapnout. „Když tu budu jen tak postávat, ničemu nepomůžu,“ řekla si dívka v duchu. Rozhlédla se kolem sebe. Viděla jen pustinu, kde nic nerostlo. Vtom něco zpozorovala. Byl to nějaký velký kruh. Přimhouřila oči, aby lépe viděla. To něco bylo kousek od ní, asi 100 metrů, a Sofie se rozhodla, že to půjde prozkoumat.

Sofie došla až k té velké záhadné věci a pořádně si ji prohlédla. Připadala jí jako kosmická loď z filmů, ale tu možnost hned vyloučila, protože to přece není možné. Uviděla ale otevřené dveře, a tak je otevřela. Uvnitř bylo šero, takže toho moc neviděla. Sofie se jen tak rozhlížela, viděla zařízení, jímž se to všechno asi řídilo. Vtom uslyšela kroky. Rychle se schovala za nejbližší krabici. Když se podívala, kdo přichází, málem jí došel dech. Vyvalila oči, ale zůstala zticha, aby se neprozradila. „Sofie, klid,“ řekla si v duchu. Otevřela oči a podívala se na toho, kdo právě přišel. Vypadal jako člověk, až na to, že byl zelený a místo očí měl pavouky. Ten podivný tvor již odcházel z místnosti a šel jinam. „To snad není možné, to je určitě jenom sen,“ pomyslela si Sofie a štípla se. Čekala, že se probudí a bude ve své posteli, ale stal se pravý opak.

Sofie byla stále schovaná za krabicí. Už chtěla z kosmické lodi vystoupit, ale než stačila vstát, kosmická loď vzlétla. I se Sofií! „Cože, vzlétáme?!“ Dívka jen bezmocně seděla, když vtom si uvědomila, že se vlastně může podívat, jak to tu vypadá. Vstala a rozhlédla se kolem sebe. Její černé dlouhé vlasy jí vlály, takže odněkud sem musel vanout vítr. Za chvíli Sofie objevila jedno okno. Bylo schované za závěsy, které měly barvu jako zeď. Sofie závěsy odhrnula a spatřila kolem sebe bílo. „To jsou asi mraky,“ pomyslela si. „Ale letíme výš a výš... Co bude dál? Vesmír? Asi jo,“ pomyslela si a nadchla se při té představě.

Sofie vždycky chtěla vidět vesmír, ale nikdy neměla příležitost se tam dostat. Teď konečně ho uvidí! Sofie se na něj začala těšit, ale pak si uvědomila, do jaké se dostala situace: babička Marianne nejspíš čeká na zastávce, ale vnučka tam nepřijede... Nebo už ji maminka hledá? Co Sofie letěla, ztratila pojem o čase, takže vůbec netušila, kolik je hodin. Dívala se z okna a přemýšlela, co teď bude dělat. „Vždyť ti záhadní tvorové možná nemluví naší řečí?!“ Za chvíli se ale dozvěděla pravý opak. Z druhé místnosti se ozýval hluk. Sofie přišla ke dveřím a poslouchala: „Jak se sem dostala ta holka? Měl jsi hlídat, aby se sem nikdo z lidských tvorů nedostal a neviděl naši kosmickou loď! Přece měla být opatřena kouzlem?! Krypšál se bude zlobit!“ „Kdo je Krypšál?“, pomyslela si Sofie. Když se zdálo, že už nic neřeknou, podívala se Sofie zpět k oknu. Teď konečně spatřila vesmír. Poprvé v životě! Byl ještě hezčí, než si ho představovala. Byl tak velký, a tak fantastický, že Sofie jenom zírala s otevřenou pusou. Ani se nenadála a kosmická loď zastavila. Sofie pořád pozorovala hvězdy. Viděla Zemi, ale ta se jí teď zdála strašně malinká. Dívka vyčerpáním usnula.

Probudila se asi za hodinu, vzbudit ji nějaký hlas. Sofie otevřela oči a uviděla, jak se na ni dívají dva velcí pavouci. Vyjekla. „Neječ, Krypšálovi vojáci nás uslyší!“ řekl ten podivný tvor. „Kdo jsi?“ zeptala se Sofie. Nechtěla věřit někomu, koho vůbec nezná. „Jmenuji se Mimi,“ řekl tvor a tahal Sofii za ruku. „Rychle, v jeskyni ti všechno vysvětlím!“ Sofie nic neřekla a jenom následovala Mimi.

Vůbec nevěděla, kde je. Rozhlédla se kolem sebe. Bylo ale jasné, že je na úplně jiné planetě. Místo domů tu byly jeskyně, bylo tu hodně stromů, voda se brala z jezírka. Mimi ji zatáhla do malé jeskyně u tří stromů. Jeskyně byla schovaná, i přesto Mimi zatarasila vchod kamenem. Byla tu tma, ale Mimi za chvíli zapálila pochoděň a umístila ji doprostřed jeskyně. Sofie si prohlížela, jak jeskyně vypadá. Byla malá, ale bylo tu dost místa na to, aby tady mohl někdo bydlet. Byly tu dvě postele, malá sedačka a jeden stůl se dvěma židlemi. „Takže,“ řekla Mimi, „vím, že asi nic nechápeš, ale já to to vysvětlím. Jsi na planetě Kuli. Vládne tu král Krypšál. Krypšál dělá výpravy na planetu Zemi a odhazuje tam nepotřebné věci jako třeba odpadky. Nikdo ho nemá rád, ale musíme ho poslouchat.“ „Proč?“ zeptala se Sofie. „Protože jinak na nás pošle své vojáky!“ řekla Mimi.

„Nedá se tu žít, nemáme jídlo, Krypšál si všechno jídlo schovává pro sebe,“ zesmutněla Mimi. „Bratr se má za chvíli vrátit z lovu,“ řekla ještě. „Vy lovíte?“ otázala se Sofie. „Dřív jsme nelovili, ale teď musíme, jinak bychom nepřežili,“

odpověděla Mimi. „A máte rodiče?“ zeptala se Sofie. „Ano, ale teď jsou zatčení ve vězení, kvůli Krypšálovi.“ Sofie tušila, že o rodičích Mimi mluvit nechce, tak se snažila změnit téma. „Jak se dostanu na planetu Zemi?“ zeptala se. „Buď se teleportuješ, nebo musíš získat kosmickou loď a odletět zpátky.“ „Jak se teleportuju?“ „Nasadíš si kouzelný prsten, myslíš na to, kam se chceš dostat, a budeš tam! Problém je, že na planetě Kuli jsou jen tři kouzelné prsteny. Jeden má Krypšál, jeden je úplně ztracený a poslední je schován ve Stříbrné jeskyni. Do Stříbrné jeskyně se dostane jen ten, kdo odpoví na hádanku,“ dokončila vyprávění Mimi. „A kde je Stříbrná jeskyně,“ zeptala se Sofie a napila se čaje, který mezitím Mimi přichystala. „Za velkým kopcem,“ odpověděla Mimi. „A půjdeš se mnou a ukážeš mi, kde to je?“ „Ano, ale až zítra, musíš se na to vyspat.“ Sofie se tedy uložila ke spaní, ani ne za pět minut usnula. Ráno se vzbudila později, takže Mimi už byla vzhůru. Byl s ní i její bratr. „Sofie, vstávej, za chvíli vyrážíme,“ řekla Mimi. „Jasně,“ odpověděla Sofie. Všichni tři vyrazili ven z jeskyně. „Kudy teď?“ „Vidíš támhle ten kopec? No, tak ten se jmenuje Velký kopec. Až ho přejdeme, budeme ve Stříbrné jeskyni.“ „Aha,“ zamumlala Sofie a přidala na tempu. „Pojďme rychle, ať se babička Marianne o mě moc dlouho nestrachuje,“ řekla po chvíli. Už byly asi v polovině cesty. Dlouhou dobu si jen tak povídali, takže si skoro nevšimli, že už jsou na vrcholu kopce. Sofie teď měla možnost spatřit celou planetu Kuli. Kuli byla skoro celá zarostlá lesy. Jenom pár míst, kde byly malé vesničky, byly bez lesního porostu. „Kde žije Krypšál?“ zeptala se. „Támhle,“ odpověděla Mimi a ukázala daleko do dálí. Sofie přimhouřila oči. Krypšál tam měl svůj obrovský palác. Sofie se na něj dlouze dívala. Pak se zahleděla pod kopec. Spatřila krásně se lesknoucí jeskyni. V tu chvíli měla chuť rozběhnout se z kopce dolů a jenom běžet! Sofie neváhala a hned to udělala. Po chvílce se otočila, jestli ji Mimi s bratrem následují. Oba se rozběhli z kopce za Sofií. Běželi tak rychle, až doběhli k jeskyni, málem se ani nezastavili. Pak se vydýchali a šli pomalu k jeskyni. Mimi byla nejodvážnější: „Dobrý den!“ Jeskyně jí řekla: „Dobrý den, vy se chcete dostat dovnitř?“ „Ano,“ odpověděla Mimi. „To musíte ale uhodnout hádanku.“ „Ano,“ řekla Mimi. „Patří ti, ale tví přátelé ho využívají víc než ty. Co to je?“ zeptala se jeskyně. Když to Mimi uslyšela, tak se zamračila.

Sofie se ale zamyslela a po chvíli řekla: „To je jméno!“ Mimi se na Sofii podívala, jako kdyby právě řekla úplný nesmysl, ale za chvíli byla hodně překvapená. „Ano,“ řekla jeskyně a otevřela dveře. „Dobrý, to jsem nečekal,“ řekl Mimin bratr. „Jo, dobrý!“ přitakala Mimi a vstoupila do jeskyně. Sofie ji následovala. Uvnitř byla tma, až na jedno světlo uprostřed. Sofie přistoupila blíž, aby se podívala, co tam je. Byl tam vysoký kámen a na něm prsten. Sofie si ho už chtěla nasadit, ale pak se zarazila. Je od ní sobecké, že chce sama jít do bezpečí, a nechala by tu Mimi s bratrem v nebezpečí. „Tak si ho nasad,“ řekla Mimi. „Ale já vás tu nemůžu nechat, když tu je Krypšál!“ řekla Sofie. „Ale jak to chceš udělat jinak?“ otázala se Mimi. „Já vím!“ ozval se její bratr. „Opravdu?“ zeptaly se Mimi a Sofie najednou. „Ano! Všichni tři se pomocí kouzelného prstenu teleportujeme do Krypšálova paláce a tam

Krypšála porazíme!“ „Super nápad,“ souhlasila Sofie a nasadila si kouzelný prsten. Pak se dotkla Mimi a jejího bratra a myslela na Krypšálův palác. Chvilku se nic nedělo, ale pak je oslepilo světlo. Než stačili otevřít oči, byli v paláci. Před nimi stál Krypšál, který právě jedl. Bylo vidět, že ho náhlý příchod dětí překvapil. Zvedl se: „Co tu děláte?“ Nikdo neodpověděl, ani Mimi, která byla nejodvážnější. „Tak řekněte něco!“ zakřičel na ně Krypšál. Zase nic neřekli, takže Krypšál zavolal své vojáky. Vojáci se ale postavili na jinou stranu, než Krypšál čekal. „Už nás nebaví poslouchat tvé rozkazy,“ řekl jeden z vojáků. „Ano,“ přidal se k němu další z vojáků. Další tři vojáci přistoupili ke Krypšálovi a nasadili mu pouta. „Néé!“ zakřičel Krypšál a bránil se. Vojáci ale byli silnější, a tak Krypšála přemohli, zatkli a vzali do vězení. Taky z vězení propustili všechny nevinné lidi, které dal Krypšál dříve zatknout. Propustili taky rodiče sourozenců. Mimi poděkovala vojákům za pomoc a rozběhla se k mamince a tatínkovi. Její bratr ji následovat a taky objal své rodiče. Sofie se chvilku dívala, ale potom si nandala kouzelný prsten a myslela na stanici Hájnickou.

Oslepilo ji světlo, proto zavřela oči. „Proč máš zavřené oči?“ zeptal se jí velmi povědomý hlas. Sofie ho poznala. Ten hlas patřil babičce Marianne. „Nevím,“ odpověděla Sofie a otevřela oči. Potom se podívala na hodinky. Bylo přesně tolik hodin, jako když vystupovala z vlaku...

2.místo Kryštof Zářecký (kategorie 6-9 let)

Na cestě

Staňková Natalie

10 let

Jednoho dne ráno Lídu tatínek vzbudil a hned jí říkal, že se má obléct, sbalit si a umýt se. Jenže Lída byla stále jen v polospánku, takže vše zapoměla. Za pět minut do pokoje vtrhla maminka a hned se na ni zlobila, že má být dávno oblečená, že za hodinku vyrazí. Lída se divila kam vyrazí, a tak se zeptala. Maminka na ni vytřeštila oči a stále ji napomínala, že má vstát. Lída se tedy zeptala hlasitěji. Maminka se na chvíli zarazila a potom Lídě odpověděla: "NO,... chtěli jsme si přece zajet na nějaký výlet."

Lída vše pochopila a hned se začala převlékat. Vyrazili. Šli pěšky. Když už večer všechny bolely nohy, utábořili se u jednoho potoka. Lídě se to místo líbilo. Na večeri si opekli špekáčky a hned po jídle usnuli. Lída se vzbudila. Vzbudilo ji podivné zahrabání. Rychle se oblékla a vyběhla ven. U potoka stálo něco zářivě bílého. Mělo to dlouhé štíhlé nohy, ale víc neviděla, tak se pokusila připlížit trochu blíž... náhle však zvíře zvedlo hlavu a odcválalo pryč. Lída si říkala, že je to docela škoda a šla znovu spát. O pár hodin později však uslyšela zase podobné zahrabání. Rychle se tedy znovu oblékla a vyběhla ven. Tentokrát tam stálo uhlově černé zvíře. Velice se podobalo tomu bílému, ale bylo statnější. Lída se pokusila připlížit o kousek blíže... Jo!!! Pomyslela si. Byla asi o deset kroků blíž. Teď si všimla že to zvíře je vlastně krásný jelen. Potichu, oči upírajíc na jelena, se plížila dál. Náhle se však ozvalo pořádné šplouchnutí... Lída vyjekla, protože si uvědomila, že spadla do potoka, u kterého se utábořili. Když se znovu podívala na místo, kde ještě před chvílí jelen stál, už tam nic nebylo jen ticho a tma. Chtěla se tedy vrátit do tábora, jenže... „Já jsem se ztratila!!!“ vyjekla a hlasitost jejího hlasu ji ohromila. Došlo jí, že zašla dál, než chtěla. Jenže teď nevěděla, kde je, a ještě ke všemu vězí v potoku. Lída odplavala na druhou stranu, a odběhla na místo, kde stál jelen. I přes všechnu tu tmou tam viděla na zablácené zemi temně rudou skvrnu. No vlastně nebyla jen jediná, bylo jich tam víc. Lída se opřela o strom a přemýšlela, proč tam byla krev. Z toho přemýšlení usnula.

Když se vzbudila, muselo se už schylovat k večeru. Řekla si, že musí být celou noc vzbuzená, aby viděla to bílé zvíře a toho jelena a aby zjistila, co se stalo. A vskutku. Znova tam přiběhlo bílé zvíře, černé tentokrát s ním. Slyšela, jak vydávají zvířecí zvuky a... myslíš že se vrátí?" promluvil bílé zvíře. Lída si teď všimla, že je to laň. Jelen se na laň podíval a řekl: „Myslím, že ano, už se nesmí stát, že tě trefí.“ „Tak odtud byly ty skvrny,“ řekla si v duchu Lída. Náhle si však uvědomila, že laň a jelen nemluvili lidským hlasem, takže... „Nechápu, k čemu jim ta ZOO je, vždyť tam lidé jen okukují zvířata!“ vytrhla ji z úvah laň.

Jelen i laň se na ni otočili, ale neutekli. „Taky si myslíš to, co já?“ otázala se laň. Jelen se na ni podíval a řekl: „Myslíš, že nám rozumí?“ „Myslím, že ano.“ odpověděla laň. Lída se na ně koukala a nevěděla co říct, ale ani nemusela, protože laň pokračovala. „Myslíš, že by nám mohla pomoci?“ zeptala se. „Určitě ano.“ Zamyšleně odpověděl jelen. Laň k Lídě přistoupila. „Mohla bys nás zbavit těch lovců, co nás chtějí do ZOO?“ zeptala se laň. „Ale jak?!“ vyhrkla Lída. „Prostě jim nějak řekni, že s tím mají přestat.“ „Můžu to zkusit, odpověděla Lída, ale co jim mám říct?“ „Třeba prostě, že nás nemají honit.“ Lída přikývla.

Jelen a laň ji tedy zavedli k lovcům. „...doufám, že je chytíme!“ řekl jeden z lovců. „Nikoho chytat nebudete!“ vykřikla Lída. Lovci se k ní otočili a začali se smát.“ a proč?“ Lída se zamyslela. „Protože...no...protože... Protože to říkám já!“ ozval se za ní známý hlas. „Tati!“ vyhrkla. Její táta byl totiž hajný. „Dobrá, dobrá pane hajný.“, zkrotli lovci. „A když už musíte lovit,“ pokračoval táta, „tak si na to vyberte jiné místo.“ Lída štěstím plakala. „Lído, Jdeme domů!

Cest už jsme si užili až až!“ řekla maminka. „Díky Lído!“ usmívali se laň a jelen. Když se Lída vrátila domů, tak ji jelen a laň chodili každý den navštěvovat a vždy si spolu užívali spoustu zábavy.

POEZIE

Věková Kategorie 9-11 Let

Bez názvu

Cinglová Lucie

11 let, 2. místo

Skupina mladých cestovatelů
vyjela poznat svět,
bylo jen ve hvězdách,
kdy se asi vrátí zpět.

Opouštějí rodnou zem,
kterou všichni milovali,
do světa novinek,
se teď oni vydávají.

Pryč ze známých měst,
pryč z civilizace,
sjíždí ze všech velkých cest,
užít si trochu legrace.

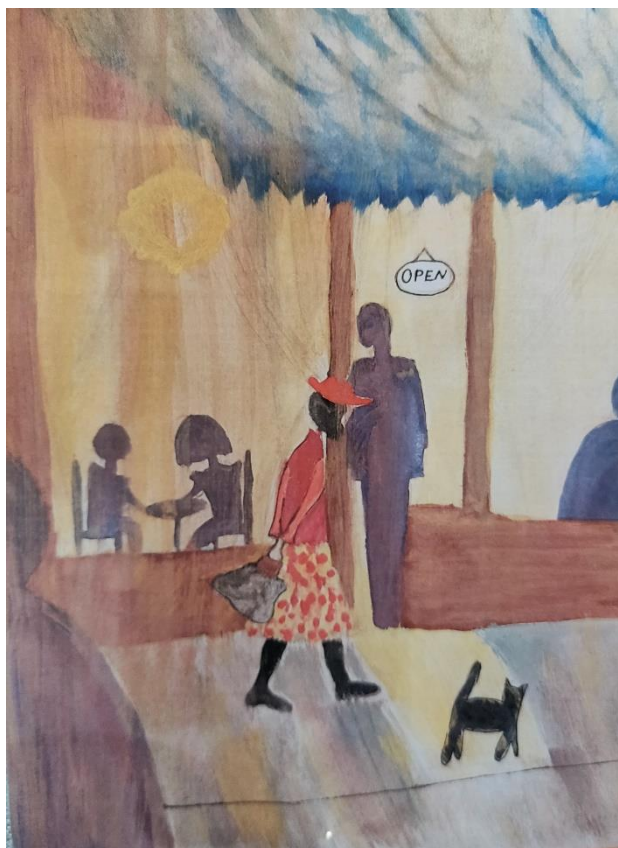
Míjí lesy, louky, paseky,
a vše je jako ze sna,
však ani jeden netuší,
kam vede tahle cesta.

Vždy večer si zapíší,
co všechno zažili,
aby nezapomněli,
co na cestě prožili.

Od vzrušujících dobrodružství,
kytar a táboráků,
až po nádherné pláň,
rozkvetlých vlčích máků.

Nemají naplánováno,
kam vlastně chtějí jet,
ono je to beztak jedno,
mohou objet celý svět.

Přeci jen jsou to cestovatelé,
tak proč by nemohli vědět,
jak svět kolem nás je nádherný,
a lidem to povědět.

1. místo Tereza Potůčková (kategorie 13-15 let)

Pejsek Kolín aneb Cesta ke splněnému přání

Korbelová Tereza

10 let, 3. místo

Byla jedna rodina,
která chtěla psa Kolína.

Měli jenom papouška,
který jim křičel do ouška.
Dneska byli v útulku
a přivezli si andulku.
Ta jim zatím nahradí,
že Kolína stále nemají.

Kolína ještě nemohou mít,
nemůže zatím od maminky jít.
Až bude trochu starší,
život s ním bude snazší.
Když už se sám nažere,
nudu z domu vyžene.

Dneska je ten krásný den,
kdy si Kolína vyzvednem.
Už jsme šťastná rodina,
která má psa Kolína!

Dlouhá cesta

Neškuda Vladimír

9 let

Cesta, cesta vede z města do vesnice,
cesta, cesta je z asfaltového těsta.
Cesta, cesta vidí ta velká města, ale nikdy tam nepovede.
Cesta, cesta je smutná i dneska, neviděla tolik míst,
cesta, cesta tam bude ještě hodně let.

3. místo Matyáš Zeman (kategorie 6-9 let)

Na cestě

Špulák Jan

10 let, 1. místo

Máme doma auto,
je s námi už spoustu let,
ale nikdy na cestě,
nezažilo let.

Jednou auto povídá
a u toho zazívá.
„Já už nechci nikam jet,
když jsem nezažilo let.“

Auto je smutné moc a moc.

„Vílo, pojd' mi na pomoc!“
„Jsem tu, mé milé autíčko.
Sice nezažiješ let,
ale někam můžeš jet...“

Poslouchej pohádku o mlsné princezně na hrádku,
Nebudeš smutné, uvidíš!
„Jeď s rodinou, poslouchej s nimi,
princezna vše poví za malou chvíli.“

Auto smutné už není,
nemá žádné trápení.
Krajinou jedeme s autíčkem naším,
vidíme na cestě dokonce i Vlašim.

S maminkou, sestrou i bratříčkem,
a taky s mým hodným tatíčkem.

A když si auto vzpomene,
že někdy bylo smutné,
my mu rychle řekneme,
že to není nutné.

Cesta k moudrosti a poučení (poučující pohádka)

Zelba Josef

10 let

Byl jednou jeden král,
který si hodně hrál.
Měl totiž moc a moc hraček,
ale za to málo kaček.

Za všechny své kačky,
koupil samé hračky.

Proto se stal učitelem
a ne žádným mučitelem.
Jeho bratr modelářem
a tatínek popelářem.

Sice je to velmi nudí,
ale nejsou už moc chudí.
Alespoň že si král,
už tak moc nehrál.

Poučil se poučil,
Také něco naučil.
Tak si dejte radši pozor
a šetřete peníze,
protože jinak budete chudí
a jíst hlemýždě.

PRÓZA

Věková kategorie 12–14 let

Moje cesta na Mars

Borský Dominik

12 let

Dnes je rok 2040 a já letím poprvé na Mars. Prošel jsem náročným výběrem a po půl ročním výcviku jsem konečně připraven k cestě na Mars. Společně se mnou letí kamarád z Číny a Indie. Nastoupili jsme do rakety a těšíme se na dalekou cestu. Všichni tři jsme zvědaví, jak bude z výšky naše Země a Měsíc vypadat až poletíme kolem něj. Pohodlně jsme se usadili v raketě. Zbývají poslední vteřiny do startu 3 2 1 start!!!!

A už letíme vstříc největšímu dobrodružství našeho života. Až tam doletíme, budeme bydlet na krásné kosmické stanici Mars, kde budeme mít i bazén, posilovnu a saunu.

Doufáme, že nám cesta hezky uteče a za rok se ve zdraví vrátíme na Zemi.

3. místo Matyáš Bednář (kategorie 13-15 let)

Na cestě

Hovorková Veronika

12 let, 3. místo

Jean Leroy a jeho učedník

„Když smícháme kyselinu siřičitou a kyselinu boritou je možné, že získáme novou látku, pojmenoval bych ji Jean Leroy, tedy po vás!“

„To je sice moc pěkné Rodrigo, ale ty jsi pořád jen zahloubaný v těch svých lektvarech a vůbec nefilozofuješ. Zkus jen tak přemýšlet. Létat v hloubi svého mozku!“

„Já jsem radši se svými lektvary...“

„Ano, jistě... Už jsme na cestě osm dní a ty jsi ještě nemluvil o ničem jiném než o lektvarech...“

„A- a- ale vždyť lektvary jsou tak inspirující!“

Ano, jistě, ale ty jsi učeň oboru filozofického, ne lektvarního, nebo jak se tomu říká...“

„Vždyť víte jak to mělo být.“

„Ano, jistě, říkáš mi to každý den. Chtěl jsi být učněm u Andreho Duboise, ale ten z ničeho nic, záhadně, zemřel na mor.“

„Chudák mistr Dubois. Zemřel velice náhle, ani se nestihl rozloučit se svou rodinou a přáteli.“

„No vidíš Rodrigo, máš další námět k filozofování!“

„Co je na tom k filozofování? Prostě zemřel, je to chudák a hotovo. Mistře, já vás opravdu nikdy nepochopím.“

„Ale ano, je tu námět. Nepřijde ti například velice zvláštní, že ještě pár dnů před jeho smrtí chodil se svým učněm Pierrem nakupovat na náměstí?“

„Řekl bych, že jediné, co je na tom zvláštní, je, že chodil. Vždyť mistr Dubois nemá nohu.“

Mistr Dubois

„Kam mě to táhnete!“ mistr Dubois chvíli uvažoval jaká slova použít. Nakonec řekl:

„Stk šis sokš, šis seše!“ to byla kryšina, totiž krysí jazyk. Kdyby se to doslovně přeložilo, znamenalo by to něco jako: „Kam vy táhnout mě? Ty neuzrátý sýre!“

Neuzrátý sýr, byla totiž jedna – z obrovského množství – věcí, které krysy ze srdce nenáviděly. Ještě mezi ně patřili například: prázdné lahve od vína, kanály, do kterých se nedalo vlézt a v neposlední řadě – lidé. Ale panu Duboisovi vděčili za to, že teď mají takovou velikost, jakou mají. Jsou totiž velcí, jako menší člověk. Někteří dokonce trochu víc. Totiž, pan Dubois, když se snažil vynalézt lektvar, který by napomáhal růstu, zkoušel to na krysách. Na samici a na samci. Při jednom z pokusů omylem převrhl sklenici se zázračným – růstu napomáhajícím – sérem,

rovnou do jámy, kde si pohodlně seděli krysí milenci. A oni se zvětšili tak, jak se zvětšili. Rozmnožili se a po nocích stavěli město. Pan Dubois věděl, že za tohle by ho čekala – v tom lepším případě – poprava a co v tom horším, to vám snad ani nebudu vyprávět. A tak se odstěhoval za město a dva roky o tom nikomu neříkal. Krasy – jako by s ním spolupracovali – se přes den neukazovaly a když je někdo v noci viděl, prostě ho zabily. Ale zpátky do krysího města.

„To tě nemusí zajímat, stejně tě za chvíli nebude zajímat vůbec nic“ uchechtl se jeden z krysích mužů, který ho držel za levé rameno a táhl ho trochu rychleji než krysa, která ho držela za to pravé. To vyvrcholilo jen bolavými zády jejich zajatce.

„Ahhhhhh!“ to nic, to si jen mistr Dubois uvědomil, co to znamená. „Nemůžete mě zabít rovnou? Nechci, aby poslední, co uvidím, byla nějaká hnusná, zavšivená místnost plná krys.“

„A kdo řekl, že tě zabijeme?“ zeptal se krysák, který měl – z nějakého nám neznámého důvodu – za uchem tužku.

Když se konečně celý průvod krysáků dopravil do hnusné zavšivené místnosti plné krys – přesně jak mistr Dubois předpovídal – postavili ho na dřevěný podstavec, který vypadal jako šibenice. Akorát bez lana. Nevypadalo to, že by ho chtěli zabít, ale ruce mu nechali svázané.

„Co se mnou chcete dělat?“ Pan Dubois si vzpomněl na strach nahánějící uličky, kterými ho krasy vedly a taky na památnou větu krysáka, který ho tahal za levé rameno. 'To tě nemusí zajímat, stejně tě za chvíli nebude zajímat nic.' Ale potom mu přeci řekli, že ho nezabíjí...

„Nože!“ v mistru hrklo. Teď ho zabíjí. Teď nebo nikdy! Ale krasy jen vytáhly své nože, které se blížily k jejich rukám... Tedy packám... Ne k Duboisovu tělu.

Ve chvíli, kdy se krasy už skoro dotýkaly svých chlupatých pacek, vtrhla do místnosti krysí žena. Na kysu opravdu krásná.

„Nechte ho!“ nikdo ji nevěnoval sebemenší pozornost, a tak si pro Duboise musela dojít.

Krasy by ji jen tak nepustily, a tak prvního člena unášecí skupiny kopl do břicha, druhého do hlavy, a toho třetího... No, tady to radši říkat nebudu... Ostatní se rozutekli. Rozvázala mu ruce a vzala ho do náručí. S jednou nohou by totiž mrštným krysám neutekl, kdyby je začaly honit.

Jean Leroy a jeho učedník

„Auuuch!“ Rodrigo skučel bolestí.

„Co se děje Rodrigo?!“ věčně klidný učitel, byl teď také rozrušený. Nemocí se bál.

„Měl jsem vidění.“ napětí v Leroyových očích by se dalo krájet. Ano, konečně docílil přemýšlivosti svého žáka, jak se od počátku snažil. Ale mít vidění je velice vážná věc, zvláště pro člověka který s filozofií teprve začíná. Věděl, že na svého žáka nesmí tlačit, a tak jen vyčkal, než začne mluvit.

„Viděl jsem Duboise. Nesla ho nejspíš nějaká žena. Ale ta žena, byla zvláštní. Měla chlupaté ruce... hodně chlupaté. Třeba jako myš...“ odmlčel se. „V pozadí

bylo nějaké město, takové temné. Měli bychom se vydat ho hledat, jenže jak?“ Leroy chvíli přemýšlel, a potom řekl: „Tvá matka, ještě než zemřela, měla jednu úžasnou schopnost. Třeba jsi ji zdědil...“ nemusel svému učedníkovi něco dlouhosáhle vysvětlovat. Rodrigo věděl, o co jde.

Jeho matka mu na tomto světě nezanechala jen některé jeho vlastnosti, a to jak vypadá. Nechala mu tady i velký proutěný koš plný vzpomínek. Mezi nimi se vyskytoval například i dopis, který psala právě Rodrigova matka.

Drahý učiteli,

poslední dobou mám pocit, že nejsem věrna svému povolání, stát se lékařkou. Pořád nad něčím hloubám a v noci se mi zdají zvláštní sny, které se poté stanou skutečností! Co mám dělat?

Odepište prosím brzy!

Helena

Pod tím, byla smůlou přilepená odpověď.

Milá Heleno,

Není to nic špatného, právě naopak! Nechtěla by ses stát ještě učednicí u mistra Leroye? Víím, že jsi jen žena, ale nemyslím si, že by ses v těchto oborech nevyrovnala muži.

S pozdravem

Mistr Dubois

Rodrigo si ho přečetl, hned jak se to naučil. Jejich rodina byla dobře postavená. Skoro až bohatá. Proto si mohli dovolit, naučit se číst a psát.

„Možná se ti to bude zdát zvláštní, ale můžeš mu poslat pomoc. Jen se prostě musíš vymanit z tohoto světa.“

„Jak?“ Rodrigo to věděl, ale doufal, že je i jiná cesta.

„Já víím, že to víš.“ řekl posmutněle. Vymanit se z tohoto světa, znamenalo zemřít. Zemřít pro někoho jiného. Rodrigo mohl pomoci mistrů Duboisovi jediné tak, že zemře a pošle tam svého ducha.

„Prosím.“ Rodrigo podával svému učiteli nůž, který nosíval zavěšený u pasu. Leroy si ho vzal do ruky a Rodrigo zavřel oči. Udělá to? Musí. Leroy natáhl ruku a... bodl. Učeň se skácel k zemi. Asi za půl hodiny zemřel...

Mistr Leroy otevřel oči a protáhl se. Měl dobrý pocit, protože jeho učedník obstál. Dokázal se obětovat. „Bojovat duchovně umíš, to je základ.“

„I když mě z téhle cesty nebolí nohy, byla to asi má nejtěžší.“ Rodrigo se usmál.

Slovník kryších nadávek

šoše - prázdná láhev od vína

fčšos - kanál, do kterého se nedá vlézt

fčuš - zavřená popelnice

seše - neuzrátý sýr

šefš - čistá voda

šosifs - lidé

sošešfs - střepy

šesšošfs - smůla

Poznámka: Toto jsou základní nadávky, samozřejmě je jich mnohem více.

2.B ZŠ Předměřice nad Labem

Procestovat svět

Martincová Linda

13 let, 1. místo

Procestovat svět, to byl můj sen už od té doby, co jsem poprvé mával vláčku na kolejích ještě jako nemluvně. Vždy jsem se zajímal o zeměpis, celosvětově, ale hlavně o Evropu. Hlavně Velká Británie měla v mém srdci vyhrazené místo. Miloval jsem cestování, od balení, po cestu domů do rodného Hradce. Za svůj život, jsem procestoval spoustu zemí, ale nyní, na stará kolena mi je až do pláče, že se nejspíše ani naposledy nepodívám na ciferník Big Benu, Tower Bridge a nepozdravím své dlouholeté přátele z Londýna. I kdybych se snažil jakkoliv, mohu si o jakékoli cestě nechat pouze zdát. Tím sněním jsem ani nebyl daleko od pravdy, před týdnem mi byla diagnostikována vzácná nemoc, jde o něco jako domýšlení vzpomínek, utíkání od reality a špatná paměť. Nejsem si jist žádnou ze svých vzpomínek. Několikrát jsem již navštívil doktory i psychology, nikdo z nich netušil, co je se mnou špatně.

Bylo pozdě večer, zhasl jsem svíčky a svalil se na postel, byl jsem vyčerpaný, vyčerpaný svými myšlenkami. Už když se má hlava zabořila do velkého péřového polštáře bylo mi jasné, že dnes toho nenaspím, zavřel jsem oči a před očima se mi začaly jevit vzpomínky, na které jsem si vůbec nepamatoval, socha svobody, Louvre, Paříž, Moskva, Petrohrad, Londýn, Brusel, každé místo bylo v mé paměti vyryté tak živě a přeci jsem si nebyl jistý, zda jsem místa navštívil, připadal jsem si otupělý, kdybych s tím něco mohl udělat, kdybych se mohl vrátit v čase, abych mohl procestovat ještě více světa, více poznat, navštívit.

v hlavě se mi zrodil plán, sestrojít stroj času, při troše štěstí by mi s tím mohl pomoci můj věrný přítel, vědou se zabýval a nějaké součástky mu byly bližší než mně. Hned druhý den ráno jsem vyrazil do části města, kde Albert bydlel, zazvonil jsem na zvonek u jeho bytu a během chvíle mě přivítal stejně jako vždy, usměvavý, bezstarostný muž, který se občas choval jako malé dítě. „Co tě sem přivádí Pepíku?“ Jeho hlas mě donutil k úsměvu, navzdory mé situaci jsem byl rád, že Albert i v těchto situacích žertuje. „Alberte! Tebe jsem dlouho neviděl, chyběl jsi mi!“ Odvětil jsem s nefalšovanou radostí v oku, Alb uměl člověku zvednout náladu.

„Copak tě sem přivádí? Bezdůvodně bys tu asi nebyl.“ Pozvedl Albert obočí „Jen to vyklop tajnůstkáři jeden.“ Vypadal vážně, ale podle šklebu v jeho obličeji mi mohlo být jasné, že opět vtipkuje. „Měl bych na tebe zajímavou prosbu“ Na chvíli jsem se odmlčel, chtěl jsem mu opravdu vyklopit celý můj příběh i s plánem, který by mohl zavinit zkázu? Ale byl jsem rozhodnut, jestli to někdo má vědět, byl to rozhodně on. „Potřeboval bych pomoci se sestrojením stroje času.“ Vychrlil jsem to ze sebe, jako kdybych se snažil vyplivnout horkou bramboru. Na Albovi jsem pozoroval zmatení, měl vykulené oči, ale spatřil jsem v nich drobné jiskřičky. Něco mi tajil, za ta léta, co

jsem ho znal, poznal jsem na něm hodně věcí. „Ty jsi?“ Nestačil jsem ani dopovědět větu, když na mě vyhrkl „Co jsem?“

V jeho obličejí jsem pozoroval zděšení, tohle nebylo podobné tomu Albovi, kterého jsem znal dříve. „Albe? Co se děje? Poznám to na tobě.“ Opatrně jsem se ho zeptal, netušil jsem, co ho tolik překvapilo a jestli to mělo něco společného s mým plánem. Albert jen zavrtěl hlavou a sklopil zrak do země. „Překvapila mě ta úvaha, vše ti vysvětlím, ale až nad šálkem černého čaje.“ Zdálo se mi, že Alb výjimečně něco myslí vážně, přesněji smrtelně vážně. Nevěděl jsem, co si o jeho chování mám myslet, ale i tak jsem ho následoval do jeho malého bytu.

U Alba doma to vždy smrdělo zatuchlinou, která se mísila s vůní starých knih, nějakého oleje a benzínu. Všechny tyto zápachy a vůně vytvářely zvláštní atmosféru, která přesně vystihovala Albertovu osobnost. Posadil jsem se ke stolu a usrkával jsem z hrníčku, který byl až po okraj plný černého čaje s cukrem. Na můj vkus byl přeslazený, ale nehodlal jsem kvůli tomu svého starého přítele vyvádět z míry. Něco mi na jeho chování přišlo zvláštní a začalo mi docházet, že to nejspíš souvisí s mojí prosbou ohledně stroje času pro mou cestu.

„Josefe?“ Albert se mě opatrně zeptal „To, co ti teď řeknu, zůstane navždy mezi námi. Ano?“ Lehce jsem zaváhal, zda chci opravdu riskovat, ale věděl jsem, že jiná šance pro mě možná nebude, a tak jsem souhlasil.

Albert na mě upřel zrak: „S tím strojem času, kterej jsi zmínil.“ Zhluboka se nadechl a pokračoval, „Já už jsem se jeden snažil sestrojít, ale není to ani testovaný, ani nevím, jestli to funguje.“ Se zájmem jsem ho pozoroval, ten chlápek byl génius, ale za běžných okolností bych něčemu takovému nevěřil. Jenže to, co se mi teď dělo běžné okolnosti nebyly. Možná jsem byl zoufalý a falešné vzpomínky mě užíraly, nebo jen ta touha. Zažít to znovu. Vzpomenout si. „Nemám na výběr Albe.“ Povzdechl jsem si a dopil jsem svůj čaj. Albert kývnul, vstal od stolu a kulhavou chůzí přešel ke dveřím, které vypadaly staře a opotřebovaně. Otočil se na mě: „Chceš teda ten stroj? Nebo sis to rozmyslel.“ Vstal jsem tedy také a rychlejšími kroky jsem hned byl u dveří.

Albert otevřel dveře, vstoupili jsme do jeho dílny, která byla až po strop naplněna všelijakými šrouby, nářadím a lahvičkami s olejem. Prošli jsme dílnou a jsme u stroje velikosti malého auta, takového minitaxíku. Spadla mi čelist, čekal jsem cokoliv, ale tahle nádhera předčila mé očekávání. Má předčasná nedůvěra začala opadat, ale stále jsem věděl, že dělám něco, čeho budu litovat. „Tak si nastup a pověz mi, kampak to bude“ Pronesl živě, přičemž si nasadil taxikářskou čepici. Musel jsem se pousmát, Alb vždycky myslel na detaily, i když šlo o čepici. Když uviděl, mám na tváři úsměv, sám se šibalsky pousmál.

Posadil jsem se na sedadlo spolujezdce, překvapivě bylo pohodlnější než křeslo, ve kterém jsem seděl před několika minutami. „Potřeboval bych asi o 30 let zpět“ Začal jsem, „To je sice hezké, ale kam? Přece nechceš zůstat u mě v bytě.“ Přerušil mě Alb. „Nech mě to aspoň dopovědět jo?“ Ohradil jsem se. „Do Paříže, nejlépe co nejbliž k Eiffelově věži.“ Trochu jsem se zasní, snažil jsem si alespoň

vzpomenout, proč že tam chci. Albert pokýval „Když Paříž, tak Paříž.“ Sám se posadil na sedadlo řidiče a vysvětlil mi, pravidla a funkce „Taxi času“. „Hlavně nezapomeň, že se za čas musíme vrátit. Sice budeš neviditelný, ale jakmile se pokusíš něco změnit, dopadne to hodně zle.“ Chvíli mě sledoval s vážným výrazem, ale dlouho to nevydržel a znovu se usmál.

V hlavě jsem měl miliony otázek a myšlenek. Nevěděl jsem, zda se vrátím, či zda zůstanu při smyslech, ale můj mozek se rozhodl pro sázku života a smrti. Musel jsem pouze doufat, že vyhraji a zůstanu naživu. Všechna ta Albertova pravidla mi na odvaze moc nepřidala.

Alb začal startovat motor, sešlápl pedál, navolil na ciferníku rok a místo. Ještě na mě stihl křiknout: „Drž se!“ Poté se svět začal točit a všelijak motat. Chtělo se mi zvracet. Musel jsem svůj žaludek držet dost zkrátka, aby se obsah mé trávicí soustavy nezobrazil na čelním skle Albertova stroje.

O chvíli později již žlutý taxík stál ve staromódní pařížské uličce, která byla lemována obchůdky a domy s bohatou květinovou výzdobou. Moc dobře jsem si ji pamatoval, což mě kvůli mé vzpomínkové situaci překvapovalo. Právě tam jsem si se svou drahou Mariettou vychutnával francouzskou kávu. Chyběla mi, ale jestli Albertovo taxi času opravdu fungovalo, měl jsem šanci ji spatřit.

Poděkoval jsem Albovi a vyběhl jsem vstříc bludišti z uliček. Doprava. Doleva. Rovně. Doleva. Neměl jsem sebemenší tušení, jak si pamatuji tuto cestu, ale tušil jsem, že mě srdce táhne za ní. Po několika dalších odbočkách jsem se ocitl na palouku před Eiffelovo věží. Přimhouřil jsem oči, ani 4 dioptrie mi nepomáhaly zaostřit na dálku.

Popošel jsem tedy blíž a v tom jsem ji spatřil, plavé vlasy, láskyplné oči, zářivý úsměv. Měl jsem co dělat abych se nerozplakal. Prohlížel jsem si ji, stejně jako před časy, byla krásná tak jako jsem si ji pamatoval. Hlavně vždy zůstala po mém boku, procestovala se mnou spoustu států a podporovala mě ve svých cestách, na kterých se ke mně přidala.

Ona byla jedním z důvodů, proč jsem se na tuto cestu časem vydal. Kvůli ní jsem teď stál v Paříži a znovu sledoval tento moment. Skoro se mi zdálo, jakoby se moje vzpomínky vrátily zpět, jenže pravda byla jiná. Teď už jsem ale znal lék na svou nemoc a byl jsem rozhodnut ji vyléčit.

Když jsem se vrátil k Albertovu stroji, už se smrákalo. Sám Alb už na mě čekal, a když mě v dálce spatřil, začal si poklepávat na hodinky. Pospíšil jsem si k taxi času a s přiblížením úsměvem jsem ho pozdravil. Alb si mého rozpoložení hned všiml a využil toho k tomu, aby mě vyslechl: „Copak copak, snad by ses nám nezamíloval?“ Zarazil jsem se, nečekal jsem, že by něco takového bylo v Albertovo zájmech, ale neměl jsem důvod mu něco tajit: „Nene, jen jsem znovu spatřil Mariettu“ Při těch slovech jsem zrudl ještě o něco více.

Nastoupil jsem do žlutého taxíku, a když se Albert zeptal, kam teď, měl jsem již předem jasno. Musel jsem se ještě jednou podívat do Británie. Alb jen přikývl a už jsme stáli u Buckinghamského paláce. Když jsem chtěl vyrazit na procházku svých

vzpomínek, zarazil jsem se. Až do teď mi nedocházelo, že Albert musí být po celém dni znuděný, když na mě celý den musel čekat. Zeptal jsem se ho tedy, jestli nechce jít se mnou. S radostí souhlasil.

Vyšli jsme od taxíku a po cestě jsme si z dlouhé chvíle povídali. Alb nebyl moc komunikativní, ale po chvíli ztratil prvotní ostych a začal se bavit o životě, strojích i o všem ostatním. Prošli jsme St. James parkem a stáli jsme před Buckinghamským palácem. „Ty krásou, nic takového jsem v životě neviděl“ Řekl Alb a s úžasem sledoval stráž, která se právě střídala.

Celý den utekl rychle, navštívili jsme Big Ben, prohlídli si parky a prošli téměř celé centrum. Pomalu zapadalo slunce, když jsme se zapadlou uličkou vraceli k taxíku. Až mě bolely hlasivky od neustálé potřeby se smát. Albert byl skvělý kamarád.

Seděli jsme v autě a stále jsme se museli smát. Alb se mezi záchvaty smíchu zeptal: „Kam to bude teď?“ Zavrtěl jsem hlavou, nad tím jsem vůbec nepřemýšlel. „Tam kam chceš ty“ Opáčil jsem. Albert zavřel oči a naslepo vybral cílovou destinaci. Na ciferníku se ukázalo sytě červenou barvou Slovinsko.

Než jsem se nadál, už jsme stáli ve slovinských horách. Alb vypadal nadšeně, potřeboval strávit nějaký čas na slunci. Z věčného sezení v jeho dílně jeho barvě moc neprospívalo. Byl bledý jako stěna a kruhy pod očima napovídaly, že moc naspáno taky neměl. Zašli jsme do lesa a po chvíli jsme zjistili, že se nacházíme v oblasti krasových jeskyní. Pod vousy jsem si prozpěvoval různé písničky a byl jsem šťastnej, že je Albert šťastnej. Mé zlé myšlenky se už nějaký čas nevracely, to byl další důvod mé radosti.

Bohužel, ať jsme krasovou oblast prošli, jak jsme chtěli, nenašli jsme nějaké místo, kde bychom si Slovinské jeskyně prohlédli zblízka. K Albovo smůle, neviděl lidské rybičky – Macaráty jeskynní, kteří se, jak mi řekl, vyskytují pouze zde. Alespoň jsme mohli projít lesy a znovu se společně zasmát.

Nikdy jsem si nemyslel, že by Albert mohl být až tak dobrý přítel na cestách. Stále jsem však nezapomínal, že tato cesta bude má poslední. Právě proto jsem si ji také hodlal užít, jak jsem jen mohl. Jen při představě, že budu zbytek života trávit znovu sám doma, se mi začalo dělat špatně. Cestování s Albertem bylo zábavnější, než se mohlo zdát.

Vrátili jsme se k taxíku, denní svit už pomalu nahradila horká letní noc. Podíval jsem se na Alba a on mi pohled opětoval. Chvíli jsme na sebe zírali a pak jsem se začal smát, on se také usmál a dlouze mě obejmul. Užíval jsem si tu chvíli, byl jsem se svým nejlepším přítelem na okraji Slovinského lesa, kam jsme se dostali strojem času. Celá tahle cesta byla šílená, ale nesmírně mě bavila.

Nasedli jsme do auta a Albert se zeptal: „Kampak to bude teď?“ Podíval jsem se z okna „Sám nevím“ Řekl jsem zamyšleným tónem. Albert na mně poznal, že se něco děje a ustaraně se mě začal ptát. Nevěděl jsem, jestli o tom chci mluvit. Albertův hlas zněl mile, ale i tak jsem se s něčím takovým nechtěl svěřit. Byla to až moc spleť myšlenková mapa. Nechtělo se mi domů.

Nevěděl jsem, jestli mám být smutný, nebo veselý, ale cítil jsem všemožnou změť všech možných pocitů. Byl jsem rád, že se mohu procházet spolu s Albertem, ale rvalo mi srdce, že mi není jasno, za jak dlouho se budu muset vrátit domů.

S Albertem jsem takto procestoval celou Evropu, od Francie, přes Slovinsko, Norsko, Švýcarsko až k Vatikánu a San Marinu. Navštívili jsme historické památky a při procházkách městy jsme se smáli vzpomínkám, které se mi za tu dobu vrátily do pořádku. Pomalu mi přišlo, že už život nemůže být lepší, jako kdybych omládl o 20 let. Stále mi ale nedávalo spát jedno Albovo pravidlo a otázka, zda je pro mě Albert pouze dobrým přítelem.

Jednoho dne, jsem s Albertem procházel ulicemi Říma, když se na mě podíval smutným pohledem. On nebyl typ člověka, který plýtvá vážnými pohledy, o to víc mě to vyděsilo, muselo totiž jít o něco opravdu vážného. „Víš, pamatuješ si ještě na ta pravidla, která jsem ti pověděl, než jsme vyrazili.“ Potichu spustil „Konkrétně to, že se budeme muset vrátit.“ Moc dobře jsem věděl, jaké pravidlo myslel, ale nějak jsem doufal, že se bez něho obejdeme.

Podíval jsem se mu do očí: „Vím, už několik dní si o to dělám starosti.“ Chvíli jsme na sebe hleděli, pomalu mi docházelo, co tím naznačoval. „M-my se m-musíme vrátit d-domů.“ Vykoktal jsem potichu. Nevyslovovalo se mi to lehce, strávil jsem s Albertem několik měsíců v minulosti a jeho společnost mi byla příjemná. O to hůř se mi teď bude vracet. Alb přikývl.

Zoufale jsem na něho hleděl. Nedokázal jsem si život v normálním světě ani představit. „Já tady ale musím zůstat.“ Co jsem to právě řekl? Vždyť takhle by to nešlo a vůbec, co jsem si myslel. Bylo mi jasné, že tenhle okamžik přijde. Na Albertovo obličej jsem spatřil hrůzu. „Pepíku, já tě mám rád, ale právě proto tě tady nemůžu nechat.“ Chytil mě za ruku a z očí mu začaly téct slzy. „Já tebe taky, ale bojím se, že se můj stav zase zhorší jestli se vrátím.“ z mých očí už také tekly slzy. Nevěděl jsem proč, nikdy jsem nebyl obzvlášť citlivý, ale cestování s Albertem změnilo hodně věcí.

V hlavě se mi motalo vše dohromady. Musel jsem s Albertem zůstat, ale jak. Stroji zbývalo posledních pár sil a nebyl čas na rozmýšlení. Musel jsem domů. „Albe? Vadilo by ti, kdybychom se navštěvovali a občas nějaké to cestování zopakovali?“ Pohleděl jsem mu do očí s možná trochu štěněčím pohledem. Zasmál se a opáčil: „Že se vůbec ptáš, samozřejmě!“ Obejmul jsem ho a po dlouhé chvíli jsme ruku v ruce kráčeli k Taxi času, kterým nás čekala poslední cesta. Domů.

Pohodlně jsem se usadil ve svém sedadle a zahleděl jsem se do dálky. Byl jsem rozhodnut, že mi vzpomínky zůstanou a že společně s Albertem strávím ještě dlouhý čas, kdy se nudit nebudu. Nebyli jsme nejmladší, ale na umírání náš věk také ještě nebyl. Kdo ví, do jakých krajů nás jiný vynález zavede příště.

Byl jednou jeden na cestě

Neruda Jan

12 let

Byl jednou jeden Přemysl, jmenoval se Přemysl Oralbrambor. Zrovna bylo slunečné jarní odpoledne, když Přemysl vysedával před svým domem. Seděl a přemýšlel, a v tom ho něco napadlo. Celý svůj život žil vlastně jen ve svém rodném městě Pohodov se svými rodiči. Měl to zde velmi rád, i své sousedy, kolegy a přátele. Když teď pozoroval provoz města, cizí auta, klasické budovy a zvláštní lidi, začal si uvědomovat, že městečko Pohodov není celý svět. Nikdy předtím ho nenapadlo, že by se mohl podívat někam jinam, někam mimo rodné město.

Měl z toho takový divný pocit, vlastně ho teď docela i lákalo někam vycestovat. Když večer seděl u stolu a večeřel, díval se tak po bytu, kde by mohl přesunout tamtu skříň a tam dát zas tu jinou, když v tom mu pohled zavadil o rodinnou kroniku. Vstal, usadil se do svého pohodlného křesla a začal si listovat kronikou. Jeho rodiče Spytihněv Oralbrambor a Ludmila Oralbramborová, jeho dědeček Jan Oralbrambor a babička Helena Oralbramborová i jeho pradědeček Alois Oralbrambor a prababička Barbora Oralbramborová měli jedno společné. Nikdo nikdy necestoval mimo jejich rodnou zemi Pohodářsko. Přemyslovi se nechtělo trhat rodinnou tradici, ale nemohl se toho lákavého pocitu zbavit. Nakonec se rozhodl jít už spát. V noci se mu zdál sen o jeho velké cestě. Když se ráno po probuzení Přemysl rozpomenul na svůj sen, byl úžasný. Jako by Přemysla ještě víc utvrdil v jeho rozhodnutí pro velkou cestu.

Neztrácel čas, posnídal jeho oblíbené vložky a pustil se do zařizování jeho cesty. Celý den se díval, kam by se vlastně vypravil a čím. Některé věci na fotkách ubytování viděl opravdu poprvé v životě. Blížil se večer, když konečně Přemysl objednal své ubytování. Následující týden měl poprvé v životě letět letadlem společnosti Pohoda Airlines až do Dobrácka. Ještě ten večer si Přemysl objednal různé cestovatelské knihy, a čím víc si v nich četl, tím víc se nemohl dočkat termínu odletu. Večer před odletem měl sbalená všechna svoje zavazadla a vše na cestu měl připravené. Když se ráno probudil, první, na co pomyslel, byla jeho cesta. Časně z rána dorazil na letiště a po ránu se vznesl letadlem. Z letadla pozoroval celou cestu krajinu pod sebou. Cesta uběhla Přemyslovi docela rychle a zanedlouho už přistával na letišti v Dobromyslově. Jakmile vyšel z letadla ven, hned mu nabídl pomoc letištní nosič zavazadel. Zdvořile ho oslovil a Přemysl jeho pomoc samozřejmě přijal. Bylo před obědem, když se Přemysl dostal z letiště, kde už na něho čekal jeho odvoz. Dorazil na ubytování, bylo ještě pěknější, než si Přemysl představoval. Odložil si zavazadla a posadil se na postel. Vše tu na Přemysla působilo pěkně. Lidé se na něj usmívali a zdravili ho, a když šel na oběd a přebíral si peněženku, tak mu vypadla jedna mince na zem. Přemysl ji nemohl najít, a tak se rozhodl, že půjde dál, ale

najednou uslyšel, jak za ním někdo utíká a volá. Doběhl k němu pán a řekl: „Tohle vám nejspíš vypadlo pane!“, a v rukou držel minci, která mu před chvílí vypadla na zem. Přemysl mu poděkoval a šel dál. Zbytek dne Přemysl obdivoval památky v Dobromyslově, například sochu sedláka Dobráka, nebo se díval na úžasné monumenty na hlavním náměstí. Na večer se Přemysl zastavil v kavárně, kde mu místní kavárník poradil tip na výlet. Přemyslovi se ve městě velmi líbilo, ale tip na výlet po okolí se mu zamlouval.

Ještě ten večer si naplánoval cestu. Další den již brzy ráno vyrazil. Měl v plánu jít místní přírodou až na horu Dobračku a podobnou trasou zpátky. Dopoledne šel přes lesy a louky, sem tam uviděl nějaké to pasoucí se stádo. Doporučená turistická trasa byla dobře schůdná, a tak, ještě před obědem dorazil Přemysl k hoře Dobračce. Bylo pěkné počasí a krásný výhled, a tak se před užaslým Přemyslem vztyčila obrovská hora Dobračka. Přemysl věděl, že hora Dobračka patří mezi největší hory v Dobrácku, ale tak velkou si horu Dobračku doopravdy nepředstavoval. „Horu Dobračku přece nepřekonám s prázdným žaludkem!“, pomyslel si Přemysl. Kavárník mu předešlý večer doporučoval jeden hostinec hned pod horou. Přemysl se rozhlédl a jako z udělání stál hostinec hned za ním. Přes dopoledne Přemyslovi vyhládlo, a tak neváhal a vstoupil dovnitř. Uvnitř bylo příjemně teplo a Přemysl ochutnal zase nové jídlo: placky z brambor se švestkovými povidly? Inu, proč ne? Hmmmm, mňammm... Po příjemném obědě čekal Přemysla nejtěžší úsek jeho cesty, výstup na horu Dobračku. Podle turistické mapy měla hora Dobračka čtyři body, rozmístěné v různých výškách. Zde jste si mohli vydechnout nebo posvačit. První bod byl doporučován i mladším. Druhý bod nebyl pro nováčky, třetí byl pro zkušenější a čtvrtý, ten už byl pro nejlepší horolezce. Přemysl byl odhodlaný zdolat třetí bod.

Neváhal a vydal se na cestu. K prvnímu bodu došel bez nějaké větší námahy, druhý bod zdolal celkem dobře, nyní následoval třetí bod. Přemyslovi se nejprve šlo dobře, ale čím byl výš, tím víc se do něj opíral ledový vítr. Už byl skoro nahoře, když vtom mu podjela noha a Přemysla zvedl vítr. Už, už si Přemysl myslel že situaci nezvládne, když v tom se zachytil o skalní výčnělek. Přemysl si oddechl, tohle byla jeho nejnapínavější chvíle jeho pohodářského života. I třetí bod Přemysl nakonec zdolal. Cestou zpátky šel lesem, byl nadšený a pořád si vybavoval ten úžasný výhled. Šel, přemýšlel a najednou si uvědomil že neví kudy kam. Přemysl vytáhl mapu, ale vůbec ho nenapadlo, kde by právě mohl být. Přemysl se začal bát. Stmívalo se, a on byl sám uprostřed lesa. Najednou něco poblíž zaslechl. Přemysl zbystřil a šel směrem, odkud se zvuk ozýval. Najednou na mechové mýtině spatřil pána, ten se na něj podíval a řekl: „Copak, zabloudil jsi, chlapče?“ „Ano“, odpověděl Přemysl. Pán byl místní houbař, a tak spolu popovídali a houbař ho vyvedl z lesa ven. Když došli k domu houbaře, Přemysl byl zmožený. A k nejbližší autobusové zastávce to byla ještě dálka. Houbařova žena otevřela a ptala se, kdo je Přemysl, a jestli nepotřebuje pomoc. Manželé mu nabídli přespání, což Přemysl nemohl odmítnout. Ráno zde ještě posnídal, poděkoval a dal manželům Dobrákovým něco na památku z hory

Dobračky. Dopoledne dorazil zpět na ubytování a zbytek dne strávil ve městě a po okolí. Přemyslovi se v Dobrácku velmi líbilo.

Čekala ho však jeho další cesta. Cesta do Zlovsk. Odlétat měl za pár dní. Jeho druhá cesta letadlem mu utekla celkem rychle, a tak se ani nenadál a už přistával ve Zlomyslově. Přemysl vystoupil z letadla a dalších patnáct minut hledal letištního nosiče zavazadel. Když ho pak našel, požádal ho o pomoc. Nosiči zavazadel se očividně moc nechtělo, ale Přemyslovi zavazadla odnesl. Když Přemysl dorazil na ubytování, bylo to tu zde celkem pěkné, ale Přemyslovi připadalo že se to tu od Dobrákova něčím liší. Když šel Přemysl na oběd, trochu se ztratil a nevěděl kudy kam. Zeptal se pána stojícího poblíž, ale ten mu odpověděl „Víš, mně je to asi jedno.“ Přemysl pokrčil rameny a pokračoval dál, nakonec restauraci našel. Oběd mu velice chutnal, i když číšníci vypadali, že by mu jídlo nejradši ani nedali. Další den si Přemysl chtěl projít Zlomyslov a zdejší významné památky. Obdivoval například sochu prezidenta Vztekala anebo ohromné Běsnící náměstí. Přemyslovi se zde také líbilo, ale Zlovsko se od Dobrácka velmi lišilo. Lidé v Dobrácku nabízeli pomoc, usmívali se, kdežto ve Zlovsku tu na něj působili všichni tak navztekane.

Na další den měl Přemysl naplánovaný výlet. Chtěl jít podél řeky Běsnivky, přes Zuřící les až na Nevrlý kopeček. Ráno vyrazil a během dopoledne si to Přemysl rázoval kolem řeky Běsnivky. Přemysl musel uznat, že řeka si své jméno právoplatně zaslouží. Řeka byla prudká a rychlá. Kolem řeky byla pěkná příroda a počasí Přemyslovi přálo. A tak kolem poledne dorazil Přemysl k Zuřícímu lesu. Les vypadal téměř neprostupně, a tak se Přemysl rozhodl, že se zde v hospodě nají a poptá se někoho na nějakou cestu. Najedl se příjemně a šel se zeptat za hostinským „Dobrý den, moc jsem si u vás pochutnal, mohl bych se vás zeptat na nějakou nejlepší cestu Zuřícím lesem?“ „No to bych řek, že jste si u nás pochutnal.“ Privil hostinský a pokračoval „Cestu ti povědět mohu, ale nebude to zadarmo!“ „Kolik si tedy přejete?“ zeptal se Přemysl. „Za dvacet stříbrnejch vám mohu doporučit.“ „Platí.“ Hostinský nakonec tedy Přemyslovi pověděl prý nejschůdnější cestu a Přemysl se vydal na cestu. Les byl pěkný, ale kdyby Přemysl cestu neznal, tak by zde jít nechtěl. Nakonec prošel lesem až k Nevrlému kopečku. Dostat se na kopeček nebylo nic těžkého, a tak se Přemyslovi naskytl krásný výhled na krajinu kolem. Přemysl nevěděl, jestli se mu to nezdá, ale jakoby někde v dáli vyděl horu Dobračku. Ve Zlovsku pobyl ještě pár dní a pak už se chystal na zpáteční cestu. Cestou zpátky Přemysl vzpomínal na všechny svoje zážitky a už se moc těšil, až bude vyprávět rodině všechno, co zažil mimo Pohodářsko.

Kdo ví, kdo si jeho příběh poslechne? Kdo ví, kdy a kam se vydá na cestu?

Tajemství cesty do Vegas

Rambousková Sofie

13 let, 2. místo

Napřáhla jsem se a sekla. Dlouhá šavle projela mužovým krkem jako máslem a s lehkostí oddělila hlavu od zbytku těla. Ta dopadla do zelené trávy, kterou vzápětí zbarvila do ruda. Zaslechla jsem tiché kroky a ucítila jemný pach zaschlé krve. Vyskočila jsem a dopadla za muže, který se za mnou plížil. Než se vzpamatoval, nabodla jsem ho na šavli jako na špíz. Jen vyheknul a pak bylo ticho. Stále svírající rukojeť zbraně jsem hypnotizovala rudou tekutinu vytékající z jeho hrudi.

V tu chvíli mi v hlavě vyvstala jediná myšlenka, která všechny ostatní přehlušila. *Jak asi chutná jeho krev?* To jsem si dokázala představit. Každý měl někdy prokouslý ret, či mu trhali zub, a tak ví, že má zvláštní kovovou chuť. Najednou mě ale přepadla touha ji ochutnat z mrtvého těla. Aniž bych si toho všimla, prodloužily se mi nehty a zuby. Teď jsem měla drápy a tesáky. Také oči se mi změnily. Jejich panenky se protáhly a zúžily, takže vypadaly jako zvířecí. Vydala jsem nelidský skřek a na tělo jsem se bez dalšího váhání vrhla.

Drápy jsem dostala zbraň ven. Následně jsem tělo rozpárala jako rybu. Teď už se krev valila proudem a vytvářela kolem nás horkou, červenou louži.

Do, teď už odhaleného, masa jsem zaryla své nové tesáky. V puse se mi rozlila úplně nová, dosud nepoznaná chuť. *Nechutná, jak si ji pamatuji...* pomyslela jsem si překvapeně. *Chutná...dobře.* Do mého mozku se okamžitě donesla vlna euforie. Jako kdybych poprvé ochutnala donut, jen asi 1 000 000krát větší.

Dostala jsem z té chutě neukojitelný hlad. *No tak! Máš tady jídlo hned před nosem. Sežer ho! Už je mrtvý, není důležitý.* Napovídal mi hlas v hlavě. Poslechla jsem ho.

Bořila jsem tesáky do horkého, syrového masa znovu a znovu, trhala jsem růžovou hmotu na cáry a cpala si ji do pusy. Bylo to vynikající.

Postřehla jsem šustění keřů a zalapání po dechu. Prudce jsem k tomu místu otočila hlavu. Z očí mi šlehal plameny. Nikdo mě nebude rušit při jídle. Rozběhla jsem se k té osobě, kterou jsem přes vztek a hlad nerozpoznala. Vytušila jsem, že to je muž. Zakousla jsem se mu do ramene. Zařval a napřáhl proti mně ruku. Nestihla jsem uhnout. Do krku mi zabodnul injekci, a najednou bylo ticho. Probrala jsem se šíleně dezorientovaná na nějakém lehátku. Chtěla jsem si promnout oči, ale mé ruce něco zadrželo. Trhla jsem silněji. Nechtělo to povolit.

„Už je vzhůru“ volal někdo.

„Už letím!“ odpovídal jiný.

„Hned tam jsem“ přidal se třetí hlas. Jsou mi známé. Mám takový ten pocit, že něco víte, ale jakmile se na tu myšlenku moc zaměříte, nedokážete si vzpomenout.

Zpoza rohu vyběhla holka asi v mém věku. Krátké černé vlasy za ní vlály v mořském vánku. Vypadala ustaraně.

„Jsi v pořádku?“ Zeptala se, a chtěla se ke mně rozběhnout. Urostlý muž ji ale zadržel. Zhruba 40 let mu mohlo být.

„Pusť mě! Musím za ní!“ Vzpouzela se.

„Ne, může být nebezpečná, víš, co se stalo“ oponoval, a stále ji držel.

„Co se stalo?“ Odvážila jsem se poprvé promluvit. Můj hlas zněl zdálky jakoby ani nebyl můj. Udiveně se na mě podívali, a začali se mezi sebou šepetem dohadovat.

„Řekne mi někdo, co se děje?“ Rozčílila jsem se. Z úst se mi vydralo zachrčení a v okovech jsem sebou škulba. Dívka trochu uskočila a se slzami v očích mě pozorovala. *Z těch okovů se dostaneš ozval se znovu hlas. Vzpomeň si, jaký to byl úžasný pocit drásat tělo toho muže. Můžeš to hned teď zopakovat.*

Před očima jsem měla rudo. Mysl zachvátila myšlenka na čerstvé, syrové, ještě horké maso. Zorničky znovu zaujaly zvířecí tvar. Chrčela jsem a hladově slintala.

„Ne!“ Ozvalo se. Když neznámý vyšel ze stínů, krve by se ve mně nedořezal. Vzpomněla jsem si.

Ten vysoký kluk s bílými vlasy je Tano. Díval se na mě pronikavě zelenýma očima. Byla v nich vidět bolest. Ne fyzická, nýbrž ta, co je mnohem horší. Psychická. Mé zorničky se vrátily do původní podoby a já prudce vydechla.

„T-to jsem byla já?“ Zeptala jsem se, a zírala na jeho obvázané rameno. Smutně přikývl na souhlas.

„Co se stalo?“

O 14 dní dříve

„Cože?! To si děláš srandu! To je skvělý!“ Nadšeně jsem objímala svoji nejlepší kamarádku a spolubydlící Ari.

Právě mi totiž oznámila, že zdělila nechutnou sumu peněz. Ne, vážně. Těch nul tam bylo opravdu hodně. Ari měla rozvedené rodiče. Matka byla módní návrhářka, otec majitel velké stavební firmy. Rodiče se nenáviděli a tak, když otec zemřel, přenechal všechno své dceři.

„Bože, já jsem tak šťastná!“ Ječela radostí. Svého otce nenáviděla, tak neměla důvod pro smutek. „Co šťastná! Víš ty vůbec jak jsi bohatá?“

„Já vím! a víš ty co? Musíme to pořádně oslavit“ rozhodla.

„Co máte v plánu paní Bohatá?“ Škádčila jsem ji.

„Tak pro začátek bychom mohly letět mým soukromým letadlem do Paříže, můj šestimetrový šatník potřebuje nové oblečení“ pronesla rozmazleným tónem „poté bychom si mohly na mé luxusní jachtě vyrazit přes moře do Ameriky. Dále vlakem, v první třídě samozřejmě, do Las Vegas. Tam bychom se ubytovaly v nejlepším hotelu ve střešním apartmá a zbytek pobytu chodily do kasina, kina, na vyjížďky v mé limuzíně a zkrátka si užívaly zázraků života.“

Jen co to dořekla, rozesmála se. Já se smála už od první věty. Když jsme se uklidnily, podívaly jsme se na sebe. Věděly jsme, co tu druhou napadlo, a s nadšením si začaly zjišťovat informace. o čtyři hodiny později jsme už jely směrem k letišti. Jak jsme zjistily, náš řidič i bodyguard se jmenoval Igor. Projely jsme okolo velkých letadel

a jely na jakousi zadní plošinu. „Tak dámy, jsme tady“ oznámil nám Igor, vystoupil, a podržel nám dveře.

„Tímhle mi poletíme?“ Zeptala jsem se ohromeně. Kývnul.

„Provedeš mě?“ Otočila jsem se k Ari.

„Víš co? Zkus mě provést ty“ zákeřně se usmála.

„Tak jo, jak si přeješ“ ďábelsky jsem se zasmála a rozběhla se k letadlu.

„Prohlídka začíná!“ Rozmáchla jsem ruce a vkročila do útrob letadla.

„Támhle je kokpit, tady bar, tam záchod a tady strávíme let. Tudiž na těchto úžasných gaučích“ skočila jsem na měkký, smetanový gauč.

Letadlem se rozezněl potlesk.

„Jsi si jistá, že není tvoje, Zaki?“ Žertovala Ari. Jen jsem se na ni zakřenila. „Slečna má pravdu, popsala jste ho naprosto správně“ divil se Igor s úsměvem. Taky jsem se smála. Najednou mě ale zamrazil pocit, jako když mě někdo sleduje. Oklepala jsem se, abych ho setřásla. „Tak dobře, můžeme letět“ oznámila jsem, protože se k tomu nikdo jiný neměl. „Rozumná slova. Budu v kokpitu s pilotem, kdybyste něco potřebovaly“ řekl Igor a odešel. Po celou dobu letu jsme si povídaly. Vlezla jsem za bar a podle receptů jsem se jala míchat drinky. Toho divného pocitu se mi ale nedařilo zbavit. Něco mi na tom nesesedělo.

Po přistání se mi ale všechny starosti vypařily z hlavy. Byli jsme v Paříži.

„Myslíš na to, na co myslím?“ Zeptala jsem se Ari.

„Nákupy!“ Vykřikly jsme sborově a vyrazily do města. Igora jsme táhly sebou. Když jsme se o několik hodin později vraceli k letadlu, mohl se pilot utlouct smíchy. „To vůbec není vtipné“ bručel Igor ověšený taškami. Já s Ari jsme nesly každá tři tašky, kdežto na něm jich viselo minimálně dvacet. Ozvalo se cvaknutí, jak si naši situaci pilot zdokumentoval. Nastoupili jsme a pokračovali v cestě. Letěli jsme do Brestu.

„Tak, a teď která z nich“ rozhlédla jsem se po plném přístavu.

„Za mnou“ zavelel Igor, a zkušeně se vydal k jednomu plavidlu.

Při pohledu na jachtu mi spadla čelist. Byla nádherná. Vypadala, jakoby vypadla z filmu Murder Mystery. Jen vybavením a vytapetováním se lišila. Igor nám představil posádku a zavedl nás do kajut. A jelikož byl čas večere, přesunuly jsme se na horní palubu do jídelny. Po jídle jsem si to namířila do kajuty, za účelem spaní. Po otevření dveří jsem ale dostala ránu do hlavy, a najednou bylo černo. Než svět utichnul, cítila jsem dvě věci. Táhlou bolest na krku a ruce, které mě zachytily těsně předtím, než jsem poctila podlahu svou přítomností. Probudila jsem se v ostře osvětlené místnosti. Vše kolem mě bylo bílé. Párkrát jsem zamrkala, a tak se mi povedlo lépe zaostřit na zdi. Podél jedné se táhlo dlouhé okno. Za ním byla spořeji osvětlená místnost. Okamžitě jsem věděla, kde jsem. Byla to laboratoř. Alespoň podle filmů tak vždy vypadala. Spatřila jsem siluetu.

„Tak jsi konečně vzhůru! Už jsem se začínal bát, jestli jsem tě nepraštil moc silně“ ozval se příjemný hlas.

„Kdo je to? Snad se nebudeš schovávat“ řekla jsem drze. To je můj zlovyk. Emoce skrývám pod humor, drzost nebo ticho.

„Dobře, tak já jdu“ odvětil hlas. Ze vzdálenějšího konce místnosti vyšel vysoký kluk s bílými vlasy. Jeho oblečení se skládalo z volnějších černých kapsáčů a černé mikiny s kapucí, která mu těsně obepínala tělo, takže šla vidět vypracovaná záda a celkově svalnaté tělo. V pronikavých zelených očích se zračilo pobavení.

„Těší mě, já jsem Tano“ představil se.

„Ehm, dobře...já jsem-“

„Zakari, přezdíváná Zaki“ dokončil mou větu. Chvilí jsme na něj zírala.

„Jak....ty jsi mě sledoval!“ Vykřikla jsem zuřivě.

„Ano, to jsem byl já, ale neměj mi to za zlé. Až se dozvíš, co tu děláš, pochopíš.“ „Tak dobře. Dám ti šanci. Co tady dělám?“ Zeptala jsem se a vstala ze země, kde jsem doteď ležela. Vrávoravým krokem jsem došla k zadní zdi, opřela se, a nechala ho mluvit. „Hned po narození jsi byla vybrána, tak jako devět dalších, na testování nového genetického přípravku“ začal.

„Takže jsem byla pokusný králík.“

„Ve zkratce. Ty testy měly pomoci vyléčit vzteklinu novým způsobem. Přípravek ti byl vpraven do těla nitrožilně a byl zamaskován jako znaménko na tvém krku. Každý měsíc tě vozili do laboratoře. Sledovali, jak na tebe přípravek působí, a vpichovali ti další dávku. Kolem sedmé dávky ale začali subjekty reagovat nepřírodně, a pokus se zvrtnul. Do tvého DNA se začaly přidávat zvířecí geny-“

„No skvělý. Tak teď jsem spiderman“ odfrkla jsem si. On se jen pobaveně pousmál a kývl. „Kde jsem to skončil? Á, už vím. Do tvého DNA se začaly přidávat zvířecí geny, stejně jako ostatním. Velitel pokusu byl vyděšený a fascinovaný zároveň. Každého jedince proto připojil na přístroje, kvůli pozorování. Plánoval ráno zkontrolovat výsledky. V noci ale budovu zachvátil požár, všechny záznamy shořely a zaměstnanci i subjekty zemřely. Kromě tebe.“ Já to říkám celou dobu. Jsem superhrdina. Nevěděla jsem, co si o tom mám myslet.

„Když to velitel zjistil, dal tě sledovat a asi před týdnem se dozvěděl, že začínáš mutovat. Okamžitě zareagoval.“

„Kdo byl velitel?“ Chtěla jsem vědět, čehož jsem vzápětí litovala.

„Nilson.“

Srdce se mi málem zastavilo. Ariin otec.

„Přepsal závěť, aby všechno zdělila Ari. Věděl, že s tebou něco bude chtít podniknout, a tak vyslal svého špeha. Vymyslel plán, který vypukne hned jak zakotvíme u menšího ostrůvku nabrat zásoby. Do té doby se musíš naučit bránit. Nemáš tušení, kolik peněz, a hlavně kolik operací a průzkumů by na tobě vedl, kdybys mu podlehla.“ Narážel tím na hypnózu. Věděla jsem, že Nilson tuto techniku používal, aby za něj lidi dělali špinavou práci. Také zhypnotizoval svou ženu, aby si ho vůbec vzala a on měl dědice. A nakonec, jak jsem teď zjistila, dělal pokusy na lidech.

„Počkat, nic mi nehrozí, Nilson je mrtvý, bylo to všude v médiích“ uvědomila jsem si. „Dobře to uměl s lidmi. A ještě lépe uměl zatajovat. Věděla jsi například, že měl bratra?“ Vykulila jsem oči.

„Ano, ten mrtvý byl on. Řekli ti, jak zemřel?“ Zavrtěla jsem hlavou.

„Údajně spadl ze schodů.“

„On zabil svého bratra! Ten had. Dobře, co mám dělat, abych ho zastavila?“ „Potřebuji, aby ses dokázala bránit. Začíná výcvik.“

Mezi hodinami sebeobranu (bojovala jsem proti robotickému pytli) si se mnou Tano povídal, dokud jsem únavou neusnula.

Když jsem se ráno vzbudila, pořád jsem byla v bílé místnosti. Něco ale bylo jinak. V druhé místnosti bylo více lidí, a rozvíjela se tam divoká konverzace. Slyšela jsem našťavané vrčení, nadávky a slova pochopení. S námahou jsem se postavila a došla k oknu.

„Zaki!“ Rozeběhla se ke sklu Ari, když mě zahlédla.

„Ari, co se děje?“

„Tano nám vše řekl. Jak ti to mohl udělat“ neměla na mysli Tana, nýbrž svého otce. Ke sklu se dostavil i Igor s Tanem. Vedli jsme dlouhý rozhovor a došli k názoru, že ho musíme zastavit. Následujících deset dnů jsem strávila cvičením. Byla jsem pořád v té malé místnosti, abych náhodou moc rychle nezmutovala a neohrozila ostatní. Volný čas jsem vyplňovala rozhovory s Ari nebo Tanem. Zjistili jsme, že toho máme dost společného. Pomalu se mi začal dostávat pod kůži v místě, kde mám srdce. A to nebezpečnou rychlostí.

Nastal den D. Zakotvili jsme na malém ostrůvku a začali nakládat zásoby. Stála jsem pod stromy, když mi někdo přiložil nůž na krk a řekl, ať jdu za ním. Podle svalů na ruce a výšky, z jaké se ozýval hlas, jsem usoudila, že bude lepší poslechnout. A bylo mi jasné, že tu není sám. Svalovec mě dovedl na jakousi malou mýtinu, kde mě s úsměvem na rtech vítal sám velký šéf. Byl tu jen on a ten, co mě držel. Zamračila jsem se na něj.

„Zaki, drahoušku, copak mě nevidíš ráda?“ Řekl dotčeně.

„Po tom, co jste provedl? Ne, nevidím vás ráda“ odvětila jsem znechuceně. „Vždyť se nic moc nestalo.“

„Děláte si ze mě srandu? Hypnotizovat lidi, aby za vás poté dělali špinavou práci vám přijde normální? Zhypnotizovat svoji ženu, aby si vás vůbec vzala a vy jste měl dědice vám přijde normální? Nemluvte o tom, že už umíte i z mrtvých vstát“ vyprskla jsem na něj. „Z mrtvých vstát? Ale drahoušku“ z toho oslovení se mi chtělo zvracet „já nejsem Ježíš.“ „Musím říct, že jsem ráda, že nejste. Někdo, kdo zabil svého bratra si nezaslouží být pro lidi vzorem.“

„Takže už víš o Jamesovi. Věděl jsem, že se bude jednou hodit. Stejně byl budižkničemu“ prohodil s nezájmem.

„Teď bych nicméně chtěl provést pár testů, tak se sem, prosím, posad“ nařídil. Můj vztek začínal závratnou rychlostí narůstat. Byl jako zvíře, co se snaží dostat se ven ze své klece. Jakoby mi chtěl rozervat hrudník a dostat se ven. Otevřela jsem ústa a propustila ho. Vydala jsem skřek, který se nedal přirovnat k ničemu živému. Zorničky se mi zúžily a protáhly, takže vypadaly jako zvířecí. Vytrhla jsem se svalovci, co mě držel, a vypůjčila si jeho zbraň. Šavli. Švihla jsem jí vstříc svalovcově tváři,

přes kterou se vzápětí táhla červená čára. Otočila jsem se. Přes rudou oponu vzteku jsem muže nedokázala rozeznat. Na tom ale nezáleželo. Napřáhla jsem se a sekla.

Zpět v současnosti

„Panebože“ zašeptala jsem „co jsem to provedla.“ Se slzami v očích jsem se podívala na Tana. „Myslím, že není ve stavu, kdy by někomu mohla ublížit“ poznamenal. Igor kývl. Tano přišel ke mně a okovy odemknul.

Zhroutila jsem se na kolena a schovala hlavu do dlaní. *Co se to ze mě stalo?* Uslyšela jsem váhavé kroky. Přinutila jsem se vzhlednout. Pomalu se ke mně přibližovala Ari. „Nechod sem!“ Zakřičela jsem na ni. Ona ale nezastavovala.

„Nepřibližuj se ke mně!“ Zařvala jsem už více zoufale a snažila se rukama odplazit co nejdál od ní a ostatních.

„Já....nedokážu to ovládat, nechci aby se vám něco stalo....abych vám já něco udělala“ vzlykala jsem zoufale. Rychle jsem se postavila a rozběhla pryč.

Mířila jsem přímo do laboratoře a práskla za sebou dveřmi. Sedla jsem si do rohu a přitáhla kolena k hrudi. Rukama jsem je objala a zabořila do nich hlavu. Slzy nepřestávaly téct a já se je nesnažila zadržet.

Skřípnutí dveří mi prozradilo, že nejsem sama. Zvedla jsem hlavu, ale když jsem zahlédla, kdo je tu se mnou, rychle jsem ji znovu sklonila. V místnosti byl Tano. Ale ne za sklem. Teď byl na stejné straně zdi jako já a seděl přede mnou.

Jemně mě chytil za hlavu a přinutil mě se mu podívat do zelených očí.

„Mrzí mě to“ vyhrkla jsem a přes slzy skoro neviděla. Palcem je setřel a mírně se usmál. „Nemůžeš za to. Neovládáš své tělo.“

„A-ale tys mě učil se ovládat a-“

„Nemohla jsi nic dělat. Máš uvnitř sebe zvíře. Je to jako tvé další já. A je silnější, než jsem si myslel. Je to moje chyba, neměl jsem to podceňovat“ uklidňoval mě.

„Neměl jsi šanci to tušit. Ta zrůda.....má hlas. Navádí mě k tomu. Pořád ten hlas slyším!“ Zoufale jsem vyla. *No tak! Sežer ho taky. Musíš mít hlad....cítím to!*

„Nech mě být!“ Zařvala jsem, pevně zavřela oči a chytla se za hlavu.

„Přemůžeš to! Já ti pomůžu. Už vím jak na to, něco mě napadlo. Představ si ten hlas jako zvíře.“ Poslechla jsem ho. V mé hlavě teď ta zrůda byla vidět. Představila jsem si ji jako draka, to nejvíc krvelačné stvoření, co mě napadlo.

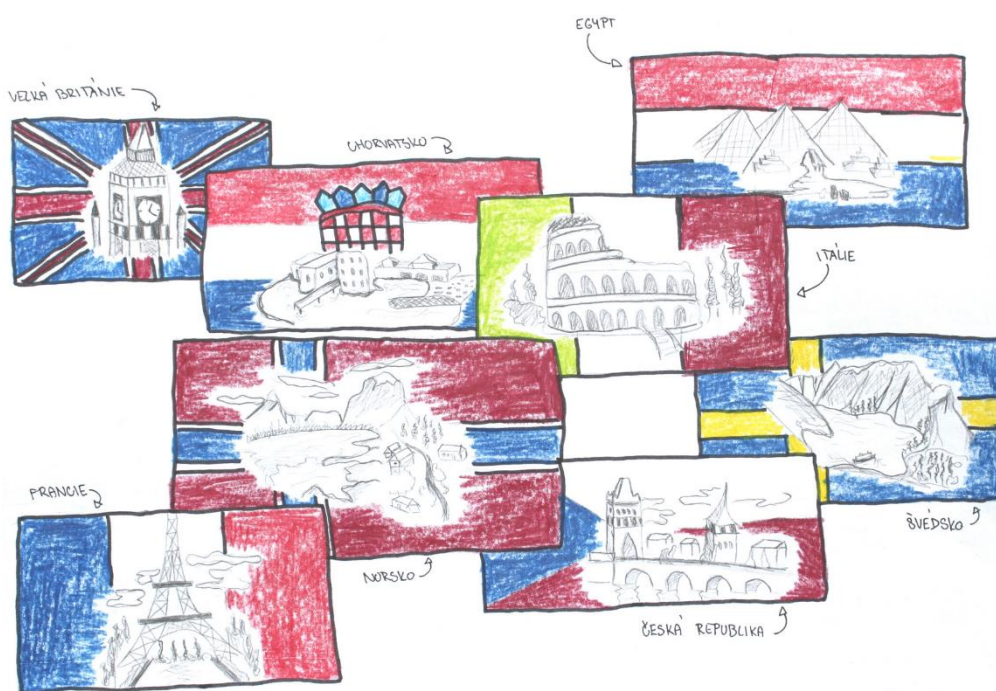
„Teď si představ klec“ radil mi dál Tano. Představila jsem si velkou, železnou klec.

„Teď tam to zvíře zamkni, klíč dej do trezoru.“ Vzpouzející se monstrum jsem zamkla. Vybavil se mi trezor z jednoho filmu. Zjevil se přede mnou, já do něj vložila klíč, a do zámku navolila heslo. Hlas najednou utichl. Odtáhla jsem ruce z hlavy a otevřela oči. Tano se na mě usmíval. Padla jsem mu kolem krku a děkovala mu. Chvilí jen překvapeně seděl, ale potom ovinul své ruce okolo mě.

„Doufal jsem, že to vyjde“ zašeptal skoro neslyšně.

Přiběhla Ari, ale když nás viděla, jak se objímáme, mrkla na mě a zmizela.

Zbytek cesty proběhl naprosto normálně. Pokračovali jsem podle plánu a Ameriku si zaslouženě užili. Jen občas jsem zaslechla chrastění mříží od železné klece uvnitř mé hlavy.

3.místo Adéla Sládková (kategorie 13-15 let)

Vzpomínám

Wiedswang Sára

13 let, čeština je 4. jazyk, kterým autorka mluví a píše

Bella je patnáctiletá holka, chodí na gymnázium, spíš bude chodit. Má nerozvedené rodiče a bydlí s nimi v rodinném domě v Praze. Má staršího bratra, jmenuje se Theodor, ale říká mu Theo. Je mu osmnáct let, i když často říká, že ji nemá rád, tak ji hodně chrání, protože přece jenom to je jeho malá sestřička. Bella má ráda psy, jídlo, knížky a romantické filmy. Je to velký romantik, ale přítele ani přítelkyni nemá, skoro ani přátelé nemá, ale má jednu kamarádku, jmenuje se Amy, znají se deset let. To je vše. Bella teď dokončuje základní školu a brzy půjde na gymnázium...

„A je to tu.“ Řekla Bella s úsměvem na tváři, protože věděla, že dnes je poslední den základní školy, což znamená, že už nikdy nemusí vidět svoje příšerné spolužáky, ale na Amy se moc těšila i do budoucna. Už spolu zkoušeli plánovat celou budoucnost. To, než Bella zjistila, co se stane...

„Tak ahoj mami, ahoj tati!!“ Křičí Bella na své rodiče. „Ahoj zlatíčko.“ Odpoví rodiče. Bella jde do školy, má to celkem blízko, taky ráda chodí sama, protože ráda po ránu poslouchá zpěv zpěvných ptáků. Postupně se blíží ke škole a před školou najednou uslyší. „Ahoj Bee.“ byla to Amy. Holky se obejmou a vejdou do velké depresivní budovy neboli do jejich školy.

Třídu mají úplně nahoře, takže šli po schodech a povídali si, jak spolu nafotí spousta fotek. Než si toho vůbec všimli, tak už byli ve třídě. Ve třídě měli sraz s třídní učitelkou, protože kvůli tomu, že to je poslední den, tak si odhlasovali, že si ho pořádně užijí.

Nejdříve šli na piknik. Všichni si to užívaly, dokonce i Bella. Potom už se třídou měli společně jen jednu hodinu. Vyfotily se několikrát, aby každý měl nějakou vzpomínku. Pak si předávali květiny, dárečky a hlavně objetí. Hodně lidí brečelo, ale nejvíce teda paní učitelka.

Potom Amy doprovází Bellu domů a v tu chvíli se stalo něco, na co Bella nikdy nezapomene. Dívky se smějí a Amy začne mluvit vážnějším a smutnějším hlasem, jako kdyby začala myslet na mrtvou kočku.

„Bello, já ti potřebuju něco říct.“

„Povídej, víš, že mi, můžeš říct cokoliv.“

„Budu se stěhovat.“ v tu chvíli Bella vypadala, jako kdyby za každou chvíli začala brečet.

„Co? Proč? Kam?“

„Bello, pokládáš mi až moc otázek.“

„Promiň, kam se budeš stěhovat?“

„Do New Yorku.“ Bella je úplně zticha „Bee, řekni něco prosím.“

Bella, ale nevěděla co, ucítila, jak se jí zrak začal rozmazávat, začali jí téct slzy, tak ji Amy objala a pevně držela.

Pár hodin později...

Bella byla u sebe v pokoji v depresích, protože ji před pár hodinami řekla její jediná nejlepší kamarádka, že se bude stěhovat na druhou stranu Zeměkoule. Byla hodně smutná, protože se zrušili všechny plány do budoucna. Tolik se na to těšila, ale kvůli Amy a její stěhování se do New Yorku, tak jim to nevyšlo.

Kvůli tomu, že měli začínat letní prázdniny a Amy se měla stěhovat už za týden, tak dívkám napadlo, že si ty poslední dny pořádně užijí. První den měli venku piknik, druhý den měli přespávačku na trampolíně, třetí den jeli na kole do lesa, čtvrtý den udělali čtecí maraton, pátý den jeli k řece a zaplavali si, šestý den si spíše povídaly a vymýšleli, jak udržet mezi sebou kontakt, no a sedmý den se oficiálně odstěhovala. Holky se objaly fakt pevně a dlouho, než odjela, a tak ji Amy dala malý dárek. Byl to náhrdelník. Byl z mušlí a uprostřed bylo malé dřevěné srdíčko a na tom bylo vyryto A+B. Bella si to na sebe hned vzala.

Uběhne pár týdnů po tom, co se Amy odstěhovala. Bella nemá moc dobrou náladu, skoro vůbec. Je hodně bezživotná. Později uběhnou i měsíce a začne myslet nad produktivními věcmi. Takže se začne učit, protože brzy nastoupí na gymnázium. Na to se moc netěší, protože nemá moc ráda seznamování s novými lidmi, dává ji to totiž úzkosti a vždycky má pocit, jakoby ji někdo kritizoval nebo pomlouval.

Uběhne pár týdnů a všichni se vrací anebo začínají chodit do škol...

Bella se vzbudí s nechutí do školy, ani trochu se tam netěší. Ne jen kvůli tomu, že se odstěhovala její jediná a nejlepší kamarádka, ale taky proto, že bude v nové třídě, kde nikoho nezná. Šla dolů, aby se dostala do koupelny, kde spotřebovala hygienu a převlékla se, měla na sobě modré rifle, šedou mikinu, která je dvojnásobek její velikosti, dále měla černé boty od značky Converse, její nejoblíbenější.

Bella už vyrážela z domu, furt se netěšila a neměla z toho dobrý pocit. Když vešla do třídy, tak zatím tam nebylo moc lidí. Všichni ještě byli doma, nebo se opozdili, aspoň to si myslela Bella. Doopravdy byla jen Bella ve škole hodně brzo. Bella cítila, jak začíná mít menší panický záchvat, tak šla radši na záchody, protože nerada by chtěla, aby si ty ostatní mysleli, že je divná nebo i horší věci. Snažila se sama sebe uklidňovat, postupně to pomáhalo a byla v klidu, koukla se na mobil aby viděla, kolik je hodin, a viděla, že za pár minut zvoní, tak se vrátila do třídy. Už tam bylo více lidí. Ale Belliny oči se koukali jen na jednoho člověka.

Začalo zvonit a už to byla plná třída. Vypadalo to, že se skoro všichni mezi sebou znají, což se pro Bellu jen zhoršily pocity.

„Dobrý den mládeži, já jsem Ektabcová Ella, vaše nová třídní učitelka, říkala jsem si, že byste si mohli udělat jmenovky, abych si pamatovala, kdo je kdo.“ Jejich nová třídní je poměrně mladá a usměvavá žena.

Ve třídě jsou 20 lidí, jedenáct holek a devět kluků. Bella sedí v řadě u okna v předposlední lavici, sedí vedle jedné malé holky. Kvůli jmenovce, tak poznala, že se jmenuje Alice, ale Bella se rozhodla, že ji bude říkat Ali nebo Aličko.

„Takže holky a kluci, říkala jsem si, že všichni jsme teď v nové třídě, mezi novém kolektivem, tak abychom se mezi sebou více seznámili, tak bychom mohli jet na takový třídní výlet, že bychom mohli být po skupinkách na pokojích.“ učitelka oznámila hodně šťastně.

Celá třída souhlasila a domluvili se, že pojedou za dva dny. Pojedou do Pece pod Sněžkou. Všichni se moc těšili a už plánovali, s kým chtějí být na pokoji. Akorát Bella byla zticha, měla pocit, že celá třída si o ni myslí, že je divná a nemýlila se. Většina třídy ji už odsoudili. Paní učitelka si sedne vedle Belly, protože učitelka poznala, že něco není v pořádku.

„Ty jsi Bella vid'?“ usměje se paní učitelka.

„Jo, to jsem já.“ Bella odpoví, tichým hlasem.

„Jsi v pořádku?“ učitelka se ptá hodně starostlivě.

„Ano, nikdy mi nebylo líp.“ ale to byla lež.

„Zlatíčko, seš si jistá? Kdyby něco, můžeme si po škole promluvit.“

„Dobře děkuji.“

Učitelka pak odešla, Bella s nikým mluvit moc nechtěla, ale poznala, že tahle učitelka je milá. Možná ji to pomůže.

O pár hodin se Bella vrací zpátky domů, ale trochu pozdě, protože ještě po škole si povídala s paní Ektabcovou. Vyprávěla ji o tom, jak má úzkosti, panický záchvaty skoro pětkrát denně, jak se odstěhovala Amy. Učitelka ji celkem pomohla, nevymyslela ji nějaké řešení, jen se Belle ulevilo, že už to nemusí mít toho tolik v sobě.

Bella, ale večer začala přemýšlet nad tou osobou. Byl to kluk, má hnědé trochu kudrnaté vlasy, ne moc kudrnaté, jen trochu. Měl modrou mikinu a černé kapsáče, to jsou kalhoty, které mají hodně kapes. Měl černé brýle, ale moc je nenosí. Je hodně vysoký skoro o hlavu a půl vyšší jak Bella. Jmenuje se David. Usnula rychle, s tím, že myslela na Davida.

O dva dny později...

Dneska odjíždí autobusem do Pece pod Sněžkou. Sraz byl v sedm ráno. Pro někoho to bylo až moc brzo, pro někoho až moc pozdě, protože se až moc těšili. Bella si sedne úplně dozadu. Zatím seděla sama, ale pak ještě přišel někdo, přišel pozdě, a proto bylo u všech plno, kromě u Belly. Ten, kdo přišel pozdě byl David. Paní učitelka mu řekla ať si sedne vedle Belly. Bella vypadala hodně nervózně, taky že byla. David byl úplně v pohodě s tím. Šel směrem k ní a Bella tomu nemohla uvěřit. Udělala mu místo, protože nečekala, že přijde ještě někdo, tak si položila batoh na sedadlo vedle sebe.

„Ahoj, já jsem David.“ David ji pozdravil, protože když budou vedle sebe skoro tři hodiny v kuse, tak je dobrý se seznámit

„Ahoj, já jsem Ella, ne teda Bella, promiň.“ Bella řekne nervózně a byla v obličeji zklamaná, jak moc je blbá a trapná a jako by se chtěla zabít.

„V pohodě, buď v klidu.“ David se na ni usmál a snažil se ji uklidnit.

Oba dva se na sebe usmějí. Chvíli si povídají a Bella si uvědomí, že je milejší, jak vypadá. A David si uvědomí, že není tak divná, jak ostatní říkají. Pak Bella si začne číst a David kouká na mobil. Bella, kvůli tomu že měla málo spánku, tak začínala pomalu usínat. A najednou úplně padla, ale padla na Davidovo rameno. On se trochu lekl, ale když ji viděl, jak spí, tak ji nechtěl rušit. Potom ho taky únava zasáhla a usnul. Bylo to roztomilý, jako z filmu. Ona mu usnula na rameni, on ji usnul na hlavě.

Uběhne zhruba hodina a vzbudí se Bella, a vidí, jak David spí taky, ale měla v sobě motýlky, když si uvědomila že se o sebe opírali, ale nechtěla ho vzbudit, tak mu dělala polštář.

Ale potom ho vzbudila, protože učitelka oznámila, že už tam skoro jsou. David se ji ptal, jak se ji spalo, ona se začala trochu červenat.

Pár minut později...

„Tak mládeži, teď vás zařadíme se Zdeňkou do skupinek, ve kterých budete na pokoji.“ Zdeňka byla jejich asistentka

„Polovina z vás už jste ve skupinách, tak když přečtu vaše jména a název tak si přijďte pro klíč.“

„Takže Viki, Susie, Alice, Tami a Michelle přijďte si prosím pro klíč.“ Řekne Zdeňka nahlas, aby ji rozuměli.

„Další skupina je, Market, Péťa, Kiki, Zuzka a Jíťa, přijďte si pro klíč.“ Tentokrát diktovala paní učitelka.

„Tak teď řada na kluky, první skupina je Jakub, Matyáš, Tom a Štěpán přijďte si pro klíč.“

„Další jsou, Oliver, Theo, Lukáš a James.“

Bella a David si říkají proč jako jediný nebyli diktovaný.

„Paní učitelko, kam mám jít?“ Bella se zeptá hodně nervózně.

„Já jsem tě nepřečetla?“

„Ne.“

„No tak co si počneme, sama být nemůžeš.“ v tu chvíli přišel David s tím, že má stejný problém.

„Mám to, můžete být spolu na pokoji.“ Bella a David se na sebe podívali, David vypadal trochu překvapeně, ale zároveň, že s tím je v pohodě. Bella naopak, byla úplně vyděšená.

Dostali klíč a Bella a David šli nahoru po schodech, aby se dostali do pokoje.

Otevřeli dveře a David rychle běžel a skočil na postel. Problém je, že tam je jenom jedna postel. „Dobře, tak budu spát na zemi.“ Bella řekne, jako by nechtěla, ale má pocit, že musí.

„Tak můžeme spát v jedné.“ Navrhnul David.

„Ne děkuji.“ Bella odmítne celkem našťvaně.

„Fajn, jak myslíš, do ničeho tě nutit nebudu.“

Pár hodin později

Všichni už mají vybaleno a hráli nějaké hry. Později pak měli i večeři a všichni jsou na svých pokojích.

„Davide, chceš jít jako první do koupelny?“ Bella se ptá, skoro to zní jako by chtěla, aby šel první.

„Klidně a neboj budu spěchat.“

„Díky.“

Mezitím co David byl v koupelně, tak si psala Bella do svého deníku. Měla v sobě hodně věcí, se kterými se nemůže s někým promluvit. Proto má deník. Vyhovuje ji. Vždycky ji deníčky dávala babička.

Jestli mám být přesná, co si přesně do deníku psala, tak nejvíce tam zmiňovala Davida. Skoro každou věc, kterou si na něm všimla. Jeho úsměv, jeho oči, jak vypadají kouzelně jako moře nebo nebe. Byla úplně zamilovaná.

Dveře od koupelny se otevřeli a David šel směrem k posteli, měl na sobě tričko a kraťasy.

„Můžeš jít.“ Řekl David s úsměvem.

Bella šla a mezitím přemýšlela nad tím, jak moc David vypadal roztomile, když se usmál.

David se celkem nudil, tak pochodoval v pokoji tam a zpět, potom uviděl Belly deník, tak ho popadnul a začal číst, až došel k tomu, co o něm napsala.

Chvilky uběhli a Bella byla zpátky a David se na ni koukal s úsměvem. Belle se to zdá podezřelý, tak se ho zeptá,

„Co je? Jsi v pořádku?“

„Já, nikdy mi nebylo líp.“ David odpoví, ale i tak se celkem směje.

Belle, se ale nic vtipného nezdá, tak na něho hodí polštář, samozřejmě David ji to oplatí a vznikne menší polštářová bitva, dokud někdo zaťuká na dveře.

„Ahoj, přišla jsem vám vzít mobily.“ Byla to Zdeňka

„Jo dobře.“ Odpoví Bella za oba dva

Zdeňka vezme mobily a hodí je do takové tašky plná telefonů.

„A už bude i večerka, takže spát, dobrou noc.“

„Dobrou.“ Odpoví oba dva nastejno.

David si lehnul do postele a Bella na zem. „Fakt nechceš spát s mnou v posteli, místo na zemi?“ David se zkouší přemluvit Bellu „Ne.“ Bella odpoví, aby to znělo přesvědčivě. „Dobře, tak dobrou noc.“ „Dobrou.“

Zhasnou světla a oba dva hned usnou.

Už téměř spí hodinu a najednou se David vzbudí, protože slyší nějaké zvuky, je to Bella, která se na podlaze třese tím, že jí je zima. David si v hlavě pomyslí, „Ach jo, jak může někdo být, tak roztomilý.“ David se zvedne a Bellu ze země a položí ji na postel, pak si lehne vedle ni a držel ji, aby ji nebyla zima. „Co to děláš?“ Ptá se Bella, která napůl spí a napůl je vzhůru. „Přt, jen tentokrát.“ Bella, která uvnitř křičí radostí se usměje a pomalu usíná v jeho náruči.

Další dny jsou celkem normální, jako každý školní výlet. Poslední den paní učitelka oznámila, že můžou jít kam chtějí, ale pod podmínkou, že musí furt být s člověkem se kterým jste na pokoji. Bella vypadala otráveně, ale uvnitř byla moc šťastná.

„Tak vypadá to, že jsme spolu holčičko.“ David řekne, aby ji provokoval

„No dovol, já nejsem žádná holčička hochu.“ Oba dva se začnou smát

Jdou po malé cestě v lese, už tam jsou skoro dvě hodiny. Chvíli si povídají.

„Co by si chtěla určitě v životě zažít?“ zeptá se David

„Těch mám hodně, ale nejvíc asi tančit v dešti.“ odpoví Bella

„Co ty?“

„Asi romantický polibek.“ Bella se začne trochu smát

„Co je?“ zeptá se David zmateně

„Romantický polibek jo?“ Bella řekne se smíchem

„No, moc vtipný.“ Oba dva se začnou smát

Ještě tam zůstali půl hodiny a když měli v plánu se vrátit, tak se trochu ztratili, a ještě k tomu jim začalo pršet.

Když Bella hledala cestu zpátky, David myslel nad tím, jak mu Bella říkala, že by chtěla zažít tancování v dešti.

Pustil její nejoblíbenější písničku The Night We Met od Lord Huron. Chytil ji ruku a držel ji za pas.

„Davide, co to děláš?“ Bella se zeptá trochu zmateně

„Říkala si, že to chceš zažít.“ David se na ni pousmál

Chvíli tancovali, dokud Bella špatně nešlápla a skoro spadla, ale David ji chytil. Byla těsně nad zemí a koukali se na sebe. Ona se mu koukala do jeho kouzelně modrých očí, on se jí koukal na její rudé rty.

Dali si pusy, takže nakonec oba dva zažili něco, co vždycky chtěli.

Po cestě zpátky se drželi za ruce a objímali se. Když přišli na chatu balili si věci a odjeli ke škole odkud všichni později odešli.

Tři týdny později... "

Bella je bláznivě zamilovaná do Davida. S Davidem se setkává po škole anebo o víkendech. Jeden den, když za nim chtěla jít ho překvapit, že už spolu chodí skoro jeden měsíc. Byla za něho strašně vděčná, říkala mu úplně všechno.

Hledala ho, když se ptala někoho, jestli nevědí, kde je, někdo ji řekl, že je s kamarády na chodbě blízkosti knihovny.

Bella slyší smích a zároveň Davidův hlas, tak šla směrem k němu. Když už ho chtěla zezadu slyšela svoje jméno tak se schovala za roh a poslouchala.

„A co je vlastně mezi tebou a tou Ellou?“ zeptá se nějaký Davidův kamarád

„Bella ty tupče.“ Řekne jiný kamarád

„No, tak ona si myslí, že máme vztah, ale já jsem si z ní chtěl jenom vystřelit, já ji totiž na výletě četl deník a tam psala něco jako, že mě miluje, tak jsem vymyslel plán, že ji nechám, aby se do mě pořádně zamilovala a pak bych se s ní zničehonic rozešel.“ David to říkal, ale on nevěděl, že Bella to celý slyšela.

„Co-o-že.“ Bella vykoktala se slzami v očích a spadne jí z rukou dárek pro Davida, je to skleněná deska s fotkou, kde jsou spolu a pod tím název písničky, na kterou ten den v lese tančili. Kvůli tomu, že to je ze skla, tak to udělá velkou ránu, co vede ke skupině klukům, aby se otočili a David si všimne Belly, jak je skoro víc zničená než ten dárek.

„Bello počkej.“ David za ni běží

„Jdi ode mě pryč.“ Bella skoro nemůže mluvit, protože brečí strašně moc, jakoby ji někdo vytrhnul z hrudníku srdce a podupal to.

„Bello, já ti to vysvětlím.“

Bella utíká domů a David to vzdal, protože věděl, že by si ho nevyslechla.

Uběhnul skoro už týden a Bella neodpovídala ani neodepisovala Davidovi. Chtěl to napravit, protože se nenáviděl, za to, co řekl, za to, jak ublížil Belle. Ani do školy nechodila

Zrovna když měl Biologii, tak pan ředitel prosil všechny žáky, aby přišli do hlavní tělocvičny. Je velká, takže celá škola by se tam lehce vešla.

„Milý žáci, milý kolegové, je mi líto, že vám to říkám, ale jedna naše žačka, vaše spolužačka, se předevcírem čili v pondělí zabila. Jmenovala se Bella, Bella Fletcherová. Chtěl bych abychom na ni vzpomínali v dobrém.“

V tu chvíli David pochopil, co udělal. Začali mu téct slzy.

David šel na hřbitov, aby mohl pozdravit Bellu. Když dorazil, stál tam kluk, celkem vysoký, byl to Theo, Belly starší bratr.

„Ty seš David?“ Theo kouká na hrob a ptá se Davida

„Jo, jo jsem David.“ Odpoví David trochu nervózně

„Bella chtěla abych ti dal tohle.“ Theo podá Davidovi před odchodem malý papírek

„Neodpustím ti, nikdy, za to, co si udělal Belle, ale nechtěla, abych tě zabil.“ Theo řekne jako poslední slova Davidovi.

David nic neřekne a nechá Thea odejít. Když odešel rychle otevřel papírek, byl tam menší vzkaz pro Davida.

Milý Davide, nikdy ti neodpustím, ale stejně tak tě nikdy nepřestanu milovat. Mrzí mě, že jsem se s tebou ani nedokázala rozloučit, ale ty si mě zničil na více kousků, jak já tvůj dárek. Ty si nikdy neměl šanci ani vidět, co jsem ti chtěla dát, byla to skleněná deska s naší společnou fotkou, pod tím byla název písničky, na kterou jsme ten den tancovali v lese vzpomínáš? Asi ne, ale pevně doufám, že jo. Davide Fleete, milovala jsem tě, furt miluji, i když ty ne, tak já jo a nikdy na tebe nezapomenu.
Láska Bella

Nikdy si neodpustí. Bella mu bude strašně moc chybět.
David brečel, tak moc, protože věděl, že to je jeho chyba a jediný co dokázal říct je,
„Vzpomínám.“

2.místo Adéla Filipová (kategorie 13-15 let)

POEZIE

Věková kategorie 12–14 let

Na cestě

Juričková Klára

13 let

Jsem na cestě na dovču, беру s sebou i svou kočku.
Jsem na cestě na dovolenou, na pedál šlápnu suchou nohou.
Jedu, jedu do Benátek, mám na cestu karbanátek.
Na cestu mám i pár řízků, беру s sebou i manželku.
Děti vzadu dávno spí, nemají rády dlouhé cesty.
Manželka už usnula, bude klídek „hurá, hurá“.
Zastavím se na benzínce na kafe a bagetu, do bagety kousek sýra, trochu šunky, salátu.
Kafe si dám jedno latte, to je ale dobrý kafe.
Na cestu se znova vydám, radost z toho velkou mám.
Ráno říkám: „Už tam budem“ , děti jásaj „Jo jo jo“.
„Tohle bude dovolená, už se těším, rodino.“
Já nám přeju hodně štěstí na cestu za novým dobrodružstvím.

1. místo Eva Klučková (kategorie 10-12 let)

Víkendový výlet

Martincová Linda

13 let, 1.místo

O půl šesté ráno,
rozhodnutí bylo dáno.
Unavené oči mám,
Hledám, co do batohu dám.

Hlavně velkou svačinu,
ať v Broumově nezhyne.
Taky bunda do deště,
mám vše? Lístky ještě!

Dorazíme na nádraží,
slunko na nás z vrchu praží.
Přijel vlak, velká to čest.
Tou dobou bylo krátce šest.

Po druhém přestupu, ve třetím vlaku.
Přichází průvodčí v modravém saku.
Vím, že se blíží výstupu stanice,
Březová u Broumova, maličká vesnice.

První kopec, vyražme vzhůru,
to ještě nevíme, že jich přejdeme fůru.
Už jsme nahoře, mám dechový dluh,
jako kdyby mě pronásledoval duch.

Pokračujeme v cestě chůzí svěží,
chvílemi mi přijde, že táta až běží.
Cesta pořád vede nahoru a dolů,
Na tom však nezáleží, vždyť trávíme čas spolu.

Velké kameny v cestě nám stojí.
Kudy jen máme tady projít?
Nad kamenem cesta se mihla,
tuhle cestu vymyslela asi nějaká cihla.

Pak nějaký milý pocestný,
řekne nám, kudy je rozcestník.
Táta mobil bere a přemýšlí,
začínám tušit, co přesně zamýšlí.

V tu chvíli začla se mi hlava točit,
Z jedné z těch skal se mi chtělo skočit.
Podle tátova zatoužení,
jsme vybrali výletu prodloužení.

Ťapeme si dál, dochází nám síly,
Odkrvují se mi prsty, necítím žíly.
A při myšlenkách, jak sestrojí se tečna,
ve svalech se mi hromadí kyselina mléčná.

Při každém lezení, kotník mi křupe,
sama se vidím ve vlakovém kupé.
Těch 30 kiláků za to i stálo.
Ať mi někdo neříká, že chodím málo.

2.místo Horáková Eliška (kategorie 10-12 let)

Na cestě

Okrouhlická Sabina

13 let, 3. místo

Na cestu se těžko balí, balí staří a i mladí.
Na kole, v autě, ve vlaku svačinu mám ve vaku.
Teplou, zima obojí je prima.
Vezmu s sebou kamarády, pojedem třeba na vodopády.
Skočíme si do vody, budou nás zebat nohy.
Až dám Lence lívance, bude to fakt legrace.
Sice budem zmrzlí na kost, ale zážitků v hlavě až dost.
1,2,3,4,5 výlet se nám fakt poved.
V hlavě máme vzpomínky a v nohách zas bolínky.
Za tu krásu to fakt stálo, máme zase vystaráno.
MOŘE, JUNGLE, ANGLIE
Všude hezky nám bude.
Na cestu se podíváme a potom si zazpíváme!
„Všude dobře, doma nejlíp.“

3. místo Valerie Dlabová (kategorie 10-12 let)

Na cestě

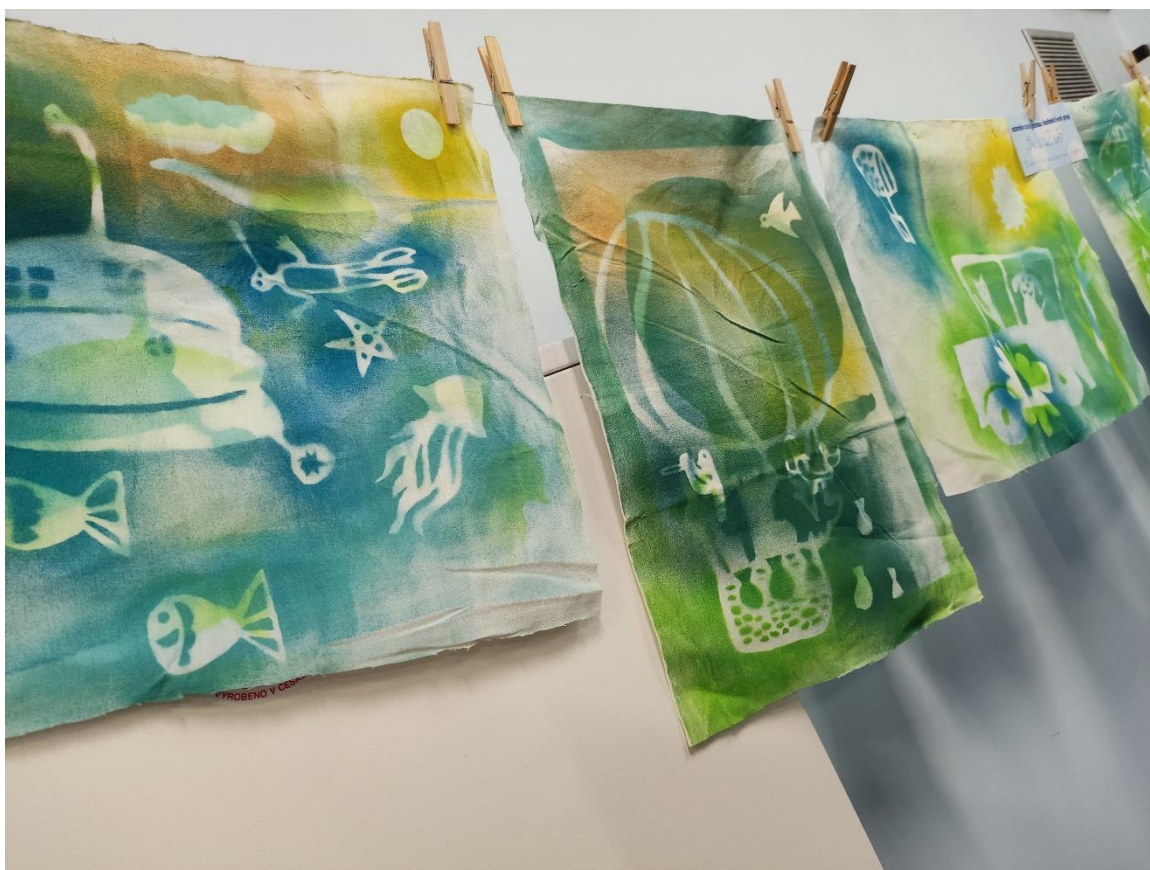
Pechánková Lucie

12 let

Jdu po cestě zelený, roste kolem keř maliní.
Nevím kam se vydat mám, ale vím, že v tom nejsem sám.

Budeš tu vždy se mnou, dostaneš mě přes tu cestu zelenou.
Vidím až do konce té cesty, která se mívá spolu s městy.

Cestička mně směr dál neporadí, můj instinkt mě nikdy nezradí.
Vím, že nakonec dojdu tam, kam chci, poradí mně cestu motýlci.

ZŠ Veltruby

Na cestě

Procházková Julie

12 let, 2. místo

Na cestě životem jsem od mala, je to velká paráda.
Můj život je jak kolotoč a vy se zřejmě ptáte proč?
Chvíli se mi všechno daří a pak hnedka zase kazí.
Jednou dostanu jedničku a pak špatnou pětičku.
Na cestě životem nejsem u konce, zdaleka nejsem ani v půlce.
Poznala jsem už spoustu lidí, mnoho z nich už nevidím,
otálet, ale teď nesmím nebo budu utíkat před tím.
Předtím co život mi dal a já s tím musím jít dál.
Na cestě životem dál kráčím a tím se s vámi srdečně loučím.

3.místo Klára Diblíková (kategorie 10-12 let)

Na cestě

Tůmová Michaela

13 let

Je brzo ráno. Slunce svítí do oken, ptáci zpívají a vše se probouzí. Všude veselá atmosféra, kde kolem cesty rozkvétá kvítí.

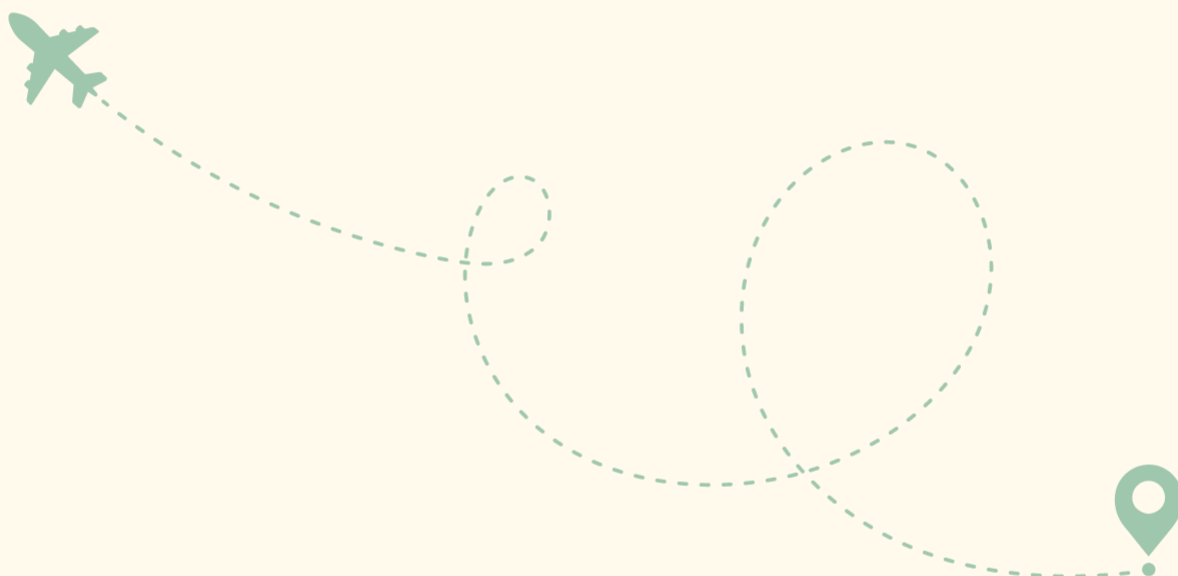
Přímo v ní jsou už rozkopené krtčí hromady a zbytek shnilého listí ještě z podzimu. Na ní přes stromy svítí paprsky slunce a hřeje. Je cítit vůně lesa a jarních květů. Po té cestě se procházejí všechna zvířata obývající les.

Přišli jsme do místa, kde cestu doprovází potůček. Voda šplouchá o kameny.

Cesta má i své rozcestí. Jedna cesta vede do nedaleké vesničky a druhá pokračuje do rozkvetlého lesa.

Děkujeme všem účastníkům
literární a výtvarné soutěže
Na cestě.

Knihovna města Hradce Králové
Wonkova 1262/1a
Hradec Králové
500 02